Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُو جُو

ناول

لیکوال:
نصیر احمد احمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ټول حقوق د ليکوال سره خوندي دي.

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: جُوجُو (نـاول)

ليکوال: نصير احمد احمدي

د ليکوال برېښناليک nasirahmad_ahmadi@yahoo.com

انلاين چاري: مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.com

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

څوارلس کلن هلک تندي واخیست، لاس یې وتپاوه، تشه درې وه، سترګې یې رنې کړې، کېناست، له کړکۍ څخه د سپوږمۍ راوتلې رڼا پر بدنۍ لګېدله.
هلک اوبه وڅښلې، بېرته اوږد وغځېد، کړپ شو، ترلې بسترې ته یې وکتل، سترګې یې رډې راوختې، خوله یې چیغې ته خلاصه کړه، نه کېده، ژبون یې وهل شوی و.
پر لاسونو یې زور راووست، د ولاړېدو سېکه یې ختلې وه.
تر څنګ یې بسترې ته وکتل، هېڅ هم نه و، یو دم ولاړ شو، په کلا کې زوروره ناره راوګرځېده!
_ادې!!!

* * *

په دهلېز کې ډېر نارینه غږ واورېدل شو:
_یالله، ملا صیب راغی.
ښځو منډه واخیسته، یوې تفدانۍ په پښه ووهله، د بلې د ټکري پیڅکه د بدنۍ په څوښکه کې بنده شوه، ټولې له کوټې ووتې.
دوه تنه راغلل، له عمره پاخه ول، غټې ژېرې لونګۍ یې ترلې وې.
یوه، د پراته هلک لاس ور پورته کړ، یوه شېبه غلی و، بیا یې وویل:
_نبض یې ښه دی.
لاس یې پرېښود، د هلک مخ ته یې وکتل، ورو یې وویل:
_ملک صیب! ماته خو د وېرې علامه ښکاري، شونډه یې وتلې ده.
ملک پراته هلک ته کتل....
سړي وویل:
_له څه وخته راهیسې همداسې بېحاله دی؟
ملک ټوخي واخیست، کځوړنې سترګې یې له اوښکو ډکې شوې، په زحمت یې وویل:
_بس! نیمه شپه یې چېغه کړه! ورغلو، په مټ کې یې تر چوترې ځان را رسولی و.
سړي د سدرۍ (واسکټ) له جېبه قلم را وایست، کوچنې چوکاټونه یې ولیکل، کاغذ یې ملک ته ونیو!

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د پېریانو علامه ده، خو ته فکر مه خرابوه، دا تاویذ په اوو سرو ټوټو کې ونغاړئ، هلک ته یې ور په غاړه کړئ، خدای به کوي، تاویذ به کوي، د انس و جنس له شره به په امن وي.
ملک کاغذ ور واخیست، ملا ته یې د شلو افغانیو لوټ ونیو، دواړه له کوټې ووتل.

* * *

هلک په دوهم سهار سترګې رنې کړې، د جارو غږ یو دم ودرېد، یوې پېغلې منډه واخیسته، له چوترې چېغه راغله:
ـ ملک لالا، تواب په سد راغی!
کوټه له وړو زړو ډکه شوه، ملک او دوه نور نارینه تواب ته نږدې کېناستل، ښځې له وره سره ولاړې وې.
تواب په وېره یوې بلې خوا ته کتل...
ملک د هغه لاس ور پورته کړ، په خپل ټتر پورې یې ټینګ ونیو، په خوند یې وویل:
ـ توابه زویه! زه یم، ملک لالا دې.
ویې ټوخل، یوې ښځې په بېړه توفدانۍ ورته ونیوله.
هلک هماغسې وارخطا سترګې رغړولې.
ملک په زوته وویل:
ـ بلا! وه بلا!
یوه ډنګره ښځه رامخته شوه، خړ ټکری یې پر مخ ور کش کړ، غلې ودرېده:
ـ څه وایې ملک لالا؟
ـ زوی ته دې شېدې راوړه.
ښځه په بیړه له کوټې ووته.
ملک، تواب تر غومبري کش کړ، یو دم یې وخندل:
ـ اه! د ملک لمسی او دومره وېره. زړور اوسه، زه، پلار او تره دې، ټول دلته یو.
هلک هماغسې سترګې رغړولې.
ښځینه وارخطا غږ واورېدل شو:
ـ هه! دا دی!

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملک له شیدو ډک ګیلاس ور واخیست، د تواب خولې ته یې ور ووړ، هلک مخ واړاوه.
ملک وویل:
ـ وڅښه !
تواب ور ونه کتل.
ملک په عمر پاخه ځوان ته مخ ور واړاوه، ورو یې وویل:
ـ باتوره زویه ! یوازې به یې پرېږدو.
درې نارینه ولاړ شول
ملک ناره کړه:
ـ بلا، وه بلا !
ښځې په ربړېدلي غږ وویل:
ـ څه وایې ملک لالا !
ـ په کړاسې (هلک) پام کوه !
د ښځې د ټکري پیڅکې لړزېدلې.
ټول له کوټې ووتل، ښځې په بېړه دروازه پورې کړه، ورغله، د هلک سر یې په غېږ کې ونیو، په چیغو چیغو یې وژړل...
تواب وویل:
ـ ادې، اوس ښه یم.
ښځې د خپل زوی پر تندې شونډې کېښودې. په ژړا کې یې وویل:
ـ زما خو دې لړمون خوړین که.
وروسته یو دم ولاړه شوه، له خړ دېواله یې یو چوکاټ شوی عکس را ښکل کړ، په عکس کې یوه نوراني بوډا اوږده، سپینه ږیره نیولې وه، پر دواړو اوږو یې کوترې ناستې وې، پر غاړه یې شنې، زرغونې مرۍ را ځړېدلې. ښځې عکس ښکل کړ، د هلک پر ټټر پورې یې وموښه، له ځان سره یې وویل:
یا غوث الاعظمه ! را رسېږه.
بیا یې ګیلاس ور واخیست، د زوی خولې ته یې ورنږدې کړ، هغه دوه، درې غوړپه شیدې وڅښلې، ورو یې وویل:
ـ ادې ! اجبه بلا مې ولیده.
ښځې په حیرانۍ ورته کتل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب وویل:
ـ یوه لوښت، ژوندی شی پر بسترې ناست و، د پلاستیک غوندې روڼ برېښېده، لاسونو او پښو یې درې، درې ګوتې درلودې، یوه سترګه یې وه، هغه هم په تندي کې.
ښځې د هلک پر بغور شونډې کېښودې، ورو یې وویل:
ـ اه ! زویه ! ځینې خوبونه درانه وي.
د تواب تندی تریو شو:
ـ په کوران که درواغ درته وایم، په خپله مې ولید، د انګورو د پاڼو غوندې غوږونه یې وو.
ښځه ورو ولاړه شوه، عکس یې په احتیاط را وځړاوه، ویې ویل:
ـ ځم چې غوږ پاستی درته راوړم.

* * *

توپ باغ ته واوښت، هلکان دېوال ته غلي کېناستل، یوه وویل:
ـ دا د توپ بازۍ له پاره ښه ځای نه دی، تېره ورځ هم همدا کانه راباندې وشوه، له باغوانه په منډه را خلاص شوو.
بل په خبره کې ورولوېد:
ـ تا توپ تر دېوال واړاوه، ته به یې را اخلې.
ـ نه.
ټول غلي شول.
یوه وویل:
ـ تواب ته څه نه وایي، باغوان، له ملک کاکا سترګه کوي.
تواب د مکتب بکس دېوال ته ودراوه، یو هلک په بیړه ولاړ شو، د دواړو لاسونو ګوتې یې سره ورو ستې، تواب پښه پرې کېښوده، غبرګ لاسونه یې د پخځې سر ته ورسېدل، پښې ته یې زور ورکړ، له پورته مړې لوتې راولوېدې، درب شو، تواب په باغ کې و.
غلی کېناست، مخامخ یې وکتل، د منو ګڼې ونې ولاړې وې.
مخکې لاړ، اوږه یې د یوې ونې ځانګې ته سیخه شوه، لاندې، په شنه رشقه کې څو نیمخامه منې ولوېدې.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېووت، سپينه جنت کوکۍ) پتنګ) والوته، د رشقي شني پاڼې يې سترګو ته ودرېدې، سر يې پورته کړ، د ونو تر سپېرو تنو ور هاخوا د چنار له لښتو جوړه ځاله ښکارېده.
په بېړه يې شاوخوا وکتل، د توپ درک نه و.
کيڼ لاس ته تاو شو، کوهي ته يې وکتل، توپ د اوبو د را ايستلو ماشين ته نږدې پروت و.
ځير شو، کوهي ته د کوزېدو زينه ماته وه.
تواب يوه شېبه ودرېد، بېرته يې د دېوال خوا ته مخه کړه، درب شو، توپ يې پښو ته ولوېد.
تواب چيغه کړه، مخامخ پر دېوال ورغی، توپ يې کړل، لاسونه يې د دېوال سر ته ورسېدل، بېرته شا په تخته پرېووت، يوه لويه لوټه راغله، ځان يې څنګ ته کړ، لوټه باد باد شوه.
باغوان ناره کړه!
_څوک يې؟
تواب د باغ د دروازې خوا ته منډه ور واخيسته، له مچلوغزې وار شوې ډېره يې تر غوږ تېره شوه، هلک ښوی له باغه ووت.
کور ته راغی، مور يې مخې ته ورغله، خو يو دم ځای پر ځای ودرېد، په چوتره کې ملک ناست و.
تواب کوټې ته لاړ، زړه يې خولې ته راغی، توپ کټ ته نږدې پروت و.
د هلک تبه شوه، پلار يې ډاکټر ته بوت، ماسختن له خويندو سره پرېووت.
سهار يې سترګې ورغړولې، سترګې يې رډې راوختې، په غاب کې مالټې پرتې وې.
کړپ شو، هلک پر خپل سر کمپله ورکش کړه، د کمپلې تر چولې يې ور وکتل، له سپينو خيرنو پايڅو توري ډنګرې پښې راوتلې وې. ژر يې مخ لوڅ کړ، مور يې په کاچوغه کې دوا اچوله
تواب په بېړه وويل:
_مالټې.
غولې ته يې وکتل، هېڅ هم نه و.
ښځې وويل:
_تر تا مې ځار کې، مالټو ته دې زړه شوی؟
د تواب سترګې رډې راختلې وې.
ښځې د هغه پر تندي لاس کېښود، ورو يې وويل:
_په دې څوړموني (پسرلي) کې مالټې له کومه شوې.
تواب غولې ته کتل. بيا يې دوا وخوړه، غلی پرېووت.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساعت وروسته ولاړ شو، په چوتره کې يې نيکه د چيلم نلکۍ خولې ته نيولې وه، بوډا يو دم وخندل، له خولې يې سپين لوګی راووت، هلک يې تر لاس کش کړ، پر څنګ يې کېناوه، په خوند يې وويل:

ـ اوس لکه چې ښه يې؟

تواب خپل نيکه ته وکتل، لا يې پر شونډو له پرتو سپينو برېتو څخه خړ لوګی راووت.

تواب ورو وويل:

ـ ځم، له هلکانو مې د مکتب بکس راوړم.

ملک يو دم چيغه کړه:

ـ بلا، وه بلا!

ښځه په بيړه راغله.

بوډا ټوخي واخيست، په زحمت يې وويل:

ـ بکس راوړه.

ښځه کوټې ته ننوته.

بوډا وخندل:

ـ بکس دې د عطاګي زوی راووړ، ويل يې چې په خاورو کې درنه پاتې و.

تواب غلی و.

بوډا وويل:

ـ له چا سره خو به دې نه وي خوړلې؟

هلک د (نه) په ښه سر وښوراوه.

ښځې وويل:

ـ هه!

تواب ور وکتل، مور يې بکس ورته نيولی و.

ورو ولاړ شو.

بوډا وخندل:

ـ چېرته؟

ـ ځم، کورنۍ وظيفه مې نه ده ليکلې.

تواب کوټې ته لاړ، کتابچه يې را واړوله، سترګې يې رډې راوختې، ورکړل شويو پوښتنو ته سم ځوابونه ليکل شوي ول.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله کتابچه يې وکته. سوالونه حل وو.
ځان يې په کمپله کې ونغاړه، غلی کېناست.
قلم وخوځېد، تواب په راوتلو رډو سترګو ورته کتل. د کتابچې پاڼه واړول شوه، قلم وليکل:
ـله ما مه وېرېږه.
تواب د پوال ته ور وښوييد.
قلم وليکل:
ـمرسته غواړم!
هلک په ماته ګوډه ژبه وويل:
ـته، ته، څوک يې؟
وليکل شول:
ـد يوه ليرې ستورې اوسېدونکی.
هلک لړزې اخيستی و.
قلم وليکل:
ـزړه دې غټ ونيسه.
پر کتابچې لنډه رڼا راوګرځېده، رڼا د بوړبوکۍ غوندې پر خپل ځان را تاو شوه، يوه لوېشت ژوندی موجود ولاړ و.
موجود وويل:
ـماته جُوجُو ويلی شې.
تواب خپل ځنګونه پر ټټر پورې ټينګ نيولي وو.
د جُوجُو د مردکۍ غوندې شنه سترګه وځلېده، په خوند يې وويل:
ـهله نو، ډارن هلکان مې نه خوښېږي.
تواب غلی و.
د چرګې کوټ کوټ ته ورته غږ پورته شو:
ـکوټ، کوټ، کوټ...
جُوجُو وويل:
ـدا زموږ خندا ده.
غلی شو، په خوله کې يې د دواړو لاسونو نرۍ ګوتې ننه ايستې، خوله يې دواړو خواوو ته تر غوږو پرې شوه. په جدي انداز يې وپوښتل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ښه ښکارم؟
هلک په وېره ورته کتل:
جُوجُو وویل:
ـ سمه ده، که دې خوښه نه وي، نو زه درنه ځم، هیله لرم چې تر تا زړور انسان پیدا کړم.
یو دم ورک شو.
تواب په بیړه له کوټې ووت، په چوتره کې ودرېد، نیکه یې په تېره بیا تې د پزې وېښته اخیستل.
کلا ته یې وکتل، پلار یې د تراکتور په ماشین کې ګوتې وهلې.
بېرته کوټې ته لاړ.
غلی کېناست.
غږ یې واورېد:
ـ تراکتور نه شي جوړولای.
تواب سترګې ورغړولې، هېڅ هم نه و.
په رېږدېدلي غږ یې وویل:
ـ تا خراب کړی دی؟
سپینه رڼا پر خپل ځای را تاوه شوه، جُوجُو نری سیم پر غولي کېښود.
هلک په وېره وویل:
ـ ته ولې داسې کوې؟
جُوجُو پر غولي پروت توپ ته پښه ور وغځوله، درب شو، د لاټین نری شیشه لاندې را تویه شوه.
تواب چیغه کړه!
ـ له دې ځایه ورک شه.
جُوجُو وخندل:
کوټ کوټ کوټ...
هلک پیالې ته لاس کړ، پیاله سیخه پر جُوجُو ورغله، د جُوجُو بدن دوه نیمه شو، یوه برخه یې تر پیالې پورته پاتې شوه او بله هم لاندې. بېرته یې د بدن دواړه ټوټې سره ورغلې، خندا یې زور ونیو:
کوټ، کوټ، کوټ....
تواب ودرېد، د کوټې دروازه په خپله پورې شوه.
جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـتاوان مې نه خوښيږي، خو په يوه شرط، مرسته راسره وکړه !
ماتې کوکۍ (د ښيښې ټوټې) ټولې شوې، ځراغ ودرېد ، جوړه شيشه ور ولوېده.
تواب جُوجُو ته وکتل، نه جُوجُو و او نه هم نری سیم. له سرايه د تراکتور د چالانېدو غږ راغی.
ببرته سپينه رڼا پر ځان را وګرځېده، جُوجُو وويل:
ـستاسو په حساب پوره دوې مياشتې دلته وم، ته مې څارلې، تر نورو زړور راته واېسېدلې.
تواب په رېږدېدلي غږ وويل:
ـڅه مرسته؟
جُوجُو پر خړ دېوال لاس تېر کړ، د کمپيوټر د سکرين غوندې لويه پرده راغله، عکس و، د جُوجُو غوندې موجود ښکارېده، خو تر جُوجُو په ونه لوړ و، نيم ګز، يا تر دې يو څه ډېر.
جُوجُو وويل:
ـدا زموږ د مکتب مدير دی، په عکس کې دومره بد نه ښکاري، خو له نږدې يې مه ووينې، زړه به دې وچوي. بس، که په درس کې بې خونده وې، نو د غږ په ماشين کې دې اچوي.
جُوجُو غلی شو، يو دم يې وخندل:
ـکوټ، کوټ، کوټ...
تاسو په مکتب کې لښتې خورئ، خو موږ درد نه احساسوو، د جزا له پاره مو په يوه ماشين کې ږدي، د غږ ماشين ورته وايي، اواز يې لوی عذاب دی، بنيادم يې د اورېدو تاب نه لري.
جُوجُو يوه شېبه غلی و، بيا يې وويل:
ـاصلي خبره پاتې شوه، زه بايد پنځم صنف ته لاړ شم، د کاميابۍ يو شرط دا دی چې د نورو ستورو د اوسېدونکو په اړه به تحقيق کوم. ملګري مې په کايناتو کې سره تيت شول، ما هم ځمکه ومونده، لومړی ايران ته لاړم، د مکتب يوه زده کونکي ته مې ځان ور وښود، زړه يې ودرېد. بيا مې ستاسو وطن ته مخه کړه، دا کلی مې وموند، خو که ته هم مرسته راسره ونه کړې، نو مجبور يم چې بل ځای پسې وګورم.
تواب په حيرانی ورته کتل.
جُوجُو پر دېوال لاس تېر کړ، سکرين ورک شو.
ويې ويل:
ـ (نه) مه راته وايه.
تواب غلی و.
جُوجُو وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دوې ورځې په مکتب کې درسره وم، اوف، دې ته نو درس نه شو ويلای. ماشومانو يو ازې کاغذي طيارې جوړولې، د معلمانو له خولو د چايو پيالې نه ليرې کېدې، خو موږ دا سې نه يو، زحمت باسو، ستاسو په حساب په پنځوس کاله کې ايله پينځم صنف ته راورسېدم.

تواب په حيرانۍ ورته کتل.

جُوجُو وويل:

ـ ستاسو پنځوس ورځې، زموږ يوه ورځ ده، زموږ ټول کال، سل ورځې وي.

يودم يې وخندل:

ـ پوښتنه دې ونه کړه چې څنګه؟

تواب غلی و...

ـ خير، زه به درته ووايم، زموږ ستوری تر ځمکې سل ځله لوی دی، خو کوچنۍ لمر لرو، ځکه مو ستاسو په حساب، ستوری په پنځوسو ورځو کې يو ځل پر خپل محور راګرځي.

تواب ورو وويل:

ـ نو ته څو کلن يې؟

په خپل حساب لس کلن، خو ستاسو په حساب سلو ته رسېږم.

ـ نو تاسو څو کاله عمر کوئ؟

موږ ناروغي نه لرو، هر يو مو سل کاله چې ستاسو زر کاله کېږي، عمر کوي.

ـ اوبيا؟

ـ چې وخت مو پوره شو، په خپله اور اخلو.

ـ نو زه څه مرسته درسره کولای شم؟

ـ بس، ډېر دې نه پاذابوم، کله کله مالومات راکوه! اوس بايد لاړ شم، ماخستن راځم، خو ګوره، په خپله کوټه کې به يوازې يې.

جُوجُو ورک شو.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب ماخستن خپلې کوټې ته لاړ، مور يې پسې ورغله، خو ده ويل چې نه وېرېږم.
په کمپله کې پروت و چې سپينه رڼا شوه.
جُوجُو وار له واره پر دېوال لاس تېر کړ، د کمپيوټر غوندې سکرين ته يې ګوته ونيوله، ويې ويل:
ـزموږ خط نه شي لېدلی، برقي حروف دي، خو زه به د خپل تحقيق يوه برخه درته ولولم.
ستاسو د څنګ په کلي کې يو واده و، د ډوډۍ په وخت کلا ته يو زلمی راغی، ديارلس، څوارلس کاله به يې درلودل، خپله خور يې پسې غوښته، خو د کور خاوند يوه روپۍ کړ، ويل يې چې نا محرمه يې، په منډه يې له کوره و ايست، خبره خلاصه نه شوه، د کور خاوند د باندې پسې ورغی، کليوالو ته يې وويل، څو کسه پر هلک ور ټول شول، دومره يې ووهه چې له اخه، ټوخه ولوېد،
ويل يې چې زموږ خويندو، ميندو ته دې کتل. خو ماسپښين په همدې سرای کې دوو پياوړو ځوانانو ډول واهه، پېغلې پرې راګرځېدې، نه يې ځانونو ته پام وو او نه هم ټکريو ته، له څرخ سره به سپيني غاړې او خلاص ټټرونه ښکاره شول.
جُوجُو غلی شو، يو دم يې تواب ته وکتل، ويې ويل:
ـپوښتنه، دا دوه ځوانان څوک ول؟
هلک په حيرانۍ ورته وکتل:
ـډمان
ـله ټول کلي سره خپلوي لري؟
ـنه
ـمحرم دي؟
ـنه، خو په سيالانو کې يې نه ګڼو.
جُوجُو وخندل:
ـکوټ کوټ کوټ... اه، نږدې دی چې له ډېرې خندا اوړ واخلم.
يودم غلی شو، پر شيشه يې لاس تېر کړ، ويې ويل:
ـستا ځوابونه مې وليکل، د تحقيق استاد به مې حيران شي، ماشوم محرم نه دی، خو دوو پياوړو ځوانانو ته نڅېدا محرمه ده. کوټ، کوټ، کوټ.... جُوجُو بچو، سم ځای ته راغلی يې، د تحقيق له پاره تر دې حيرانوونکي خلک نه شي موندلی. د دوی هر څه د سيالانو له پاره دي.
يودم غلی شو، ويې ويل:
ـګڼ کور مو دی، ټول مې وګڼل، نولس تنه يا ست، څه سره کېږئ؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب وویل:
ـهغه چې ژېړه لونګۍ تړي، ډېر سپين برېتونه يې دي او ملک لالا ورته وايي، نيکه مې دی. چاچې تراکتور جوړ اوه، هغه مې پلار دی، هغه بل ډنګر سړی مو تره دی، اته اولادونه لري، پنځه لوڼې او درې زامن.
ـاو تاسو؟
ـزه او پنځه خويندې.
ـښه نو، اوس بايد خپلې سفينې ته لاړ شم.
تواب په حيرانی وویل:
ـسفينه؟
ـستاسو په چوتره کې مې يوه ګرده جالۍ ولېده، بس لکه ټوکرۍ، کورت يې لمر ته پکې ايښې وو، سفينه هماغه رقم شکل لري، ځمکې ته پکې راغلم.
ـنو چېرته ده؟
په غونډيو کې مې يو ځای پټه کړې ده، اوس ځم، خو سبا به ټوله ورځ درسره يم.
جُوجُو ورک شو.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د سهار د چایو له پاره په چوتره کې دسترخوان هوار شو، نیکه بر سر، بالښت ته ډډه ووهله، ورپسې یې دوه زامن ځړېدلي سرونه غلي کېناستل، بیا تواب او درې نور هلکان راغلل، ټول د بتانو په څېر بې حرکته ول.

چوپه چوپتیا وه، کله کله به نیکه وټوخل، پیشو به میو کړل، له غوجلې به د غوا رمباړه راووته.

پتنوس ورېږدېد، یوې پېغلې پیالې پر غولي کېښودې، بلې توره چایجوشه راوړه.

د تواب پلار چایجوشې ته لاس ور وغځاوه، پیاله یې ورته ونیوله، نیکه یودم چیغه کړه!

ـبلا، وه بلا!

د تواب مور په بیړه راغله، ودرېده، ټکری یې پر مخ ورکش کړ، په خواره خوله یې وویل:

ـڅه وایې، ملک لالا؟

ـسترګې لرې که نه، ساده چای دې راوړی دی.

ښځې د خپل خاوند په لاس کې نیولې پیالې ته وکتل، په رېږدېدلي غږ یې وویل:

ـخو ما نجلۍ ته د شیدو له چایو ډکه چایجوشه ورکړه.

د بوډا تندی ترېو شو:

ـنو زه دوروا غ وایم!

ښځې منډه واخیسته، شېبه وروسته نیکه د شیدو له چایو ډکه پیاله خولې ته نیولې وه.

د تواب اوږه درنه شوه، تر څنګ یې ور وکتل، هېڅ هم نه و.

تواب ورو وویل:

ـته وې؟

ناستو کسانو په حیرانۍ تواب ته وکتل، هلک وارخطا شو، په بیړه ودرېد.

نیکه وویل:

ـپیاله دې ډکه ده.

ـزړه ته مې نه کېږي. ناوخته دی، مکتب ته ځم.

کوټې ته یې منډه کړه، بکس یې را واخیست او له کلا ووت.

د جُوجُو غږ یې واورېد:

ـکه پولې ته وخېژې نو ښه به وي، لوند خیشت دې کړم.

تواب خپلو پښو ته وکتل، پایڅې یې لندې وې، دی په لنده شوتله کې روان و.

شاته ترلی بکس یې دروند شو، جُوجُو وخندل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدا ځای بد نه دی.
د هلک تندي ګونځې پیدا کړې:
ـتا باید چایجوشه نه وای بدله کړې.
جُوجُو وویل:
ـیوه پوښتنه؟
ـوایه.
ـنجونو او ښځو ساده چای خوړ، خو نارینه وو او هلکانو ته د شیدو له چایو ډکه چایجوشه وروړل شوه، ولې؟
تواب وویل:
ـنیکه مې وایي چې هغوی نجونې دي، بلا یې نه وهي.
جُوجُو وخندل:
ـکوټ، کوټ، کوټ... هغوی ګېډې نه لري!
یو دم مړې دوړې راغلې، تواب وتوخل، دنوې لانډکروزر موټر په دروازو کې سهارني لمر ژېړې لیکې ایستلې وې، له ټایرونو یې خاورې پورته کېدلې.
جُوجُو وویل:
ـسړکونه مو ډېر خراب دي.
د تواب تندی تریو شو:
ـحکومت بلا وهلی.
جُوجُو وویل:
ـتېره اونۍ د ولسوالۍ بازار ته لاړم، دوه شیان ډېر ول، سوالګر او موټر...
هلک په خبره کې ورولوېد:
ـموږ هم دوه موټره لرو، په دوه سېټه ټیوټا کې مې نیکه ګرځي، سراچه یې د کور د سودا له پاره درولې ده.
جُوجُو وپوښتل:
ـنو دا د کلیو سړکونه ولې د سیمې خلک نه جوړوي؟
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ګوره، ما دوې میاشتې دلته تېرې کړې، هر پنځم، یا شپږم کور موټر لري، موټر سایکل خوله حسابه تېر دي، خو د سړک جوړولو ته یې ملا ماته ده، ټول خلک حکومت او موسسو ته ماتله دي، بس، نوره ګټه خو یې د رونه رسېده، جوړ سړکونه یې خراب کړل.

تېره اونۍ دوو دهقانانو ته ور وګرځېدم، دواړه په خپل مینځ کې غږېدل، له وچکالۍ یې شکایت درلود، ویل یې چې د موسسې درک ونه لګېد، کاریز وچ دی، فصلونه مو له تندې وسوځېدل. یو بل تن راغی، له عمره پوخ و، ویل یې چې پخوا خو دا موسسې نه وې، کاریز به مو په اشر پاکاوه، بد یې اموخته کړو، تر څو به د نورو خیرات ته ناست یو.

د ټوپک ډز شو، یوه پختکه راغله، د تواب پښو ته نږدې په راشنو شویو پیازو کې ولوېده.

جُوجُو په غوسه وویل:

ـ دا چا وویشته؟

تواب مخامخ ګوته ونیوله، د چنار له ګڼو ونو یو ځوان راووت، ښکاري ټوپک یې په لاس کې و، یوې بلې خواته یې کتل.

د پیازو په شنو ډکو کې سپینه رڼا راتاو شوه، پختکې ټوپ کړل، جُوجُو تر جوړ وزر ونیوله، د پختکې پر مات وزر یې له روڼ پلاستیک جوړ لاس تېر کړ، وېنه ودرېده، پختکه والوته.

جُوجُو پسې غږ کړ:

ـ سمه ده، خو له انسانانو لیرې ګرځه!

جُوجُو ورک شو، د تواب اوږه درنه شوه.

جُوجُو وویل:

ـ پختکې مننه کوله، ویل یې چې تر انسانانو ښه یاست.

تواب وویل:

ـ ته د مرغانو په ژبه پوهېږې؟

ـ زما ډېر کمالونه زده دي، راځه، دا کربوړی به راوغږوم.

تواب مخامخ وکتل، زړه یې خولې ته راغی، د کچالو په جووه کې غټ کربوړی پروت و.

تواب له ځمکې یوه لویه ډبره ورپورته کړه.

جُوجُو په بیړه وویل:

ـ پام

بکس سپک شو، جُوجُو د کربوړي تر څنګ ولاړ و.

د هلک ګوتې خلاصې شوې، ډبره ولوېده، له پولې مړه دوړه پورته شوه.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وویل:
ـ کربوړی ډېر خواشینی دی، وایي چې له انسانانو پزې ته راغلي یو، موږ هېڅ تاوان نه دی ور رسولی، په مخه نه ورځو، خو دوی تل ېېلچې راپسې اخیستې وي، نسل یې را ورک کړ.
تواب په خبره کې ور ولوېد:
ـ خو کربوړي خطرناکه دي.
جُوجُو وویل:
ـ داسې انسان راوښیه چې کربوړي کوم ازار ور رسولی وي؟
د هلک سر وځړېد.
جُوجُو وخندل:
ـ زما په فکر انسان تر هر څه مضر او خطرناکه دی، یوازې خپل ځان ته اهمیت ورکوي، دا نه وایي چې د ځمکې نور موجودات هم د ژوند کولو حق لري او که نه.
تواب وویل:
ـ داسې هم نه ده، ګل ماما ته وګوره، که غوایان نه وای ورباندې ګران، شنه رشقه به یې نه ورته رېبله.
جُوجُو وخندل:
ـ خو د غوایانو نظر هم مهم دی.
تواب له شنو غنمو تېر شو، ګل ماما ته یې له لیرې سلام ورواچاوه، غوایي ته ودرېد.
جُوجُو وویل:
ـ پر ښتن دې ګران یې، تازه رشقه درته رېبي.
برګ غوایي رمباړه کړه.
جُوجُو وویل:
ـ غوایی ګیله کوي، وایي، ته خو انسان نه یې،نو بیا ولې داسې کم عقله پوښتنه کوې؟
هلک په بیړه وویل:
ـ ولې؟
تور غوایي رمباړه کړه.
جُوجُو وویل:
ـ ستا پوښتنه مې ور ورسوله، غوایی وایي، پلار یې ټول عمر د ګل ماما ځمکې واړولې، خو کله چې زوړ شو او له کولبې ووت، د قصاب چاړې ته یې سیخ کړ.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

برګ غوايي رمباړه کړه.
جُوجُو وويل:
ـ سخت ناروغه دی، خو بايد څمکه واړوي، که يې ځان جوړ ونه ښود، ښښتن يې خيرات منلی.
تواب روان شو.
جُوجُو وويل:
ـ پوه شوې؟ ګل ماما له غوايانو سره مينه نه لري.
تواب وويل:
ـ مچانو ته هم بايد څه ونه وايو.
ـ اه ګرانه! مچان له تاسو سره کومه علاقه نه لري، خپل ځانونه پاک وساتئ، مچان څه بلا درنه غواړي.
د مکتب تر دېواله، يو خوار سپی راتاو شو، کوړنچ يې وهل، تېره يې پښې ته سيخه شوې وه، ډله هلکانو منډې پسې وهلې.
جُوجُو وخندل:
ـ سپی وغږوم؟
تواب د مکتب په دروازه ننوت، اوږه يې سپکه شوه.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

ماسپښين دوې بجې وې، تواب لويه چايجوشه تر لاستي نيولې وه، د پولې پر سر پر يوه خوا کوږ تلو. چايجوشه يو دم سپکه شوه.

تواب وويل:

ـښه وخت راغلې.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

ـچاى دى؟

ـهو.

ـنو چېرته يې وړې؟

ـزړه کلا مو تنګه ده، نيکه مې وايي چې ډېر يو، ګذاره مو نه پکې کېږي، نوې ابادي يې شروع کړې ده.

هلک د باغ تر دېواله را تاو شو، يو چا غږ کړل:

ـتشه چايجوشه دې راوړه؟

تواب يو دم کوږ شو، پر خړ پوټي تورچاى پربووت، پورته يې وکتل، يوه ګردي سړي د کلا د دېوال پخځه تراشله.

هماغه سړي وخندل:

ـد ملک لالا لمسى ځوان شوى دى، له ډکې چايجوشې سره نيغ روان و.

تواب کلا ته ورننوت، دوو کاريګرو په ختېه کې غوايي ګرځول.

هلک توره چايجوشه پر غولي کېښوده. نيکه يې د لرګي پر زينه ولاړ و، لکېه يې په پخځه کې تر پرې شوې سورې ايستلې وه.

جُوجُو وويل:

ـملک لالا دې ولې لکنې ته سترګه پټه کړې ده، لکېه خو ټوپک نه دى؟

تواب د دېوال سيورې ته د خرې پر کته کېناست.

جُوجُو وويل:

ـپه دېوالونو کې يې دا سورې ولې پرېښې دي؟

ـد دښمن له پاره.

ـله چا سره بدي لرى؟

تواب خپله ککرۍ وګروله:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنه
ملک وخندل:
ـها زویه، چای دې راووړ؟
تواب ور وکتل، نیکه یې په احتیاط له زینې ښکته کېده.
تواب ورغی، ورو یې وویل:
ـملک لالا، موږ بدي دار یو؟
ملک په حیرانۍ ور وکتل:
ـنه !
نو په دېوال کې دا سوري د څه له پاره دي؟
بوډا وخندل، د هلک پر سر یې لاس کېښود، ورو یې وویل:
ـد تربرونو له پاره.
روان شو، کاریګرو ته ور وګرځېد.
جُوجُو وویل:
ـدا ټکی مې نوی واورېد، تربرونه، ځناورو ته وایاست؟
ـنه، د تره زامنو ته.
ـنو هغوی ولې وژنئ؟
تواب خپل نیکه ته منډه ور واخیسته، هغه ته مخامخ ودرېد، په خواره خوله یې وویل:
ـد تره زامن مې راباندې ګران دي، نه غواړم چې هغوی ووژنې.
لومړی ملک وخندل، بیا ناستو کاریګرو خندا ورسره بدرګه کړه.
یوه کاریګر وویل:
ـهلک دی، ماغزه یې خام دي، نه پوهېږي.
تواب په حیرانۍ ورته کتل.
تر دېوال له عمره پوخ، ډنګر سړی راتاو شو، ږېره یې لنډه وه، غټې کځوړنې سترګې یې درلودې،
تر سپینې زږې خولۍ یې لانده وېښته راوتلي ول.
ملک په خندا وویل:
ـاه، سرمالمه، راځه.
د تواب غوږ وتخنېد.
جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا سړی مې د مکتب په اداره کې ولید.
تواب وویل:
ـ زموږ سر معلم دی.
معلمانو ته يې خشکې کولې، ویل يې چې یو هم د زړه له اخلاصه صنف ته نه ورځي.
جُوجُو غلی شو، یودم يې وویل:
ـ پوښتنه وکه!
ـ څه؟
ـ راته ووایه چې د معلمانو ځواب څه و؟
ـ ښه، ووایه!
ـ معلمان ټول په یوه خوله وو، پنځه زره افغانۍ يې کمې ګڼلې، ویل يې چې په دې تنخوا ستوني نه شو ورته خیرولای، خو د سرمعلم دلیل دا و چې دوی په زور نه دي راغلي، تنخوا مالومه ده، که یوه وي، که سل، دوی منلې، نو باید چې د زړه له اخلاصه درس ورکي.
تواب په خبره کې ورولوېد:
ـ قناعت يې وکړ؟
په اوږه يې چونډۍ ورولګول شوه:
ـ وار راکه. د سرمعلم خبرې لا پاتې دي، ویل يې چې په دې مکتب کې ستاسو اولادونه هم درس وايي، د هغوی له پاره یو څه زحمت ومني، خو د معلمینو ځواب دا و چې له خپلو اولادونو سره په کور کې درس وايي. بس، سرمعلم ستړی شو، خو یوه هم قناعت ونه کړ.
د ملک خندا راغله:
ـ یاره سرمالمه، شپاړس کاله درس دې چتيي راته ښکاره شو.
تواب ور وکتل، نیکه او سرمعلم د کوټو پر کېندل شوي تهداب راګرځېدل.
ملک په خندا وویل:
سرمالم نوې وکړه.
په کاربګرو کې یوه ور غږ کړل:
ـ څه وايي؟
ـ وايي چې نخشه مې خوښه شوه، خو په یوه کوټه کې د کتابونو د ایښودلو له پاره الماری ته هم ځای پرېږده.
پخخه تراش له پاسه ور غږ کړل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـکتابونه خو ده ویلي دي، څه خیر یې پکې وکه، زوړ شو، خو نوې خولۍ یې ونه مونده.
ټولو وخندل.
جُوجُو وویل:
ـدا خبره په لیکلو ارزي، په دې وطن کې پوه سړی ناپوه دی او ناپوه هم عاقل.

* * *

د تواب غوږ وتخنید، ځنګ یې بدل کړ، پزه یې کش شوه، سترګې یې رڼې کړې، جُوجُو پر بالښت ناست و.
تواب په خوبولي غږ وویل:
ـنیمه شپه ده.
جو جو بسترې ته ور ټوپ کړل، لاس یې پر دېوال کېښود، کوټه سپینې رڼا ونیوله، ویې ویل:
ـنن مې یو څه ولېکل، درته وبه یې لولم.
تواب کېناست.
جُوجُو وویل:
ـمازېګر د غونډۍ د کلي په فصلونو کې ګرځېدم، یوه مرغی مې ولېده، د توت په ونه کې ناسته وه، نږدې ورغلم، په ستوني کې به یې سا راټوله کړه، د ټټر سرې، مړې بڼکې به یې وپړسېدې، خوندور غږ به یې له ژیړې مښو کې راووت.
ډز شو، مرغی والوته.
د ټوپک په غږ پسې ورغلم. له یوه کوره چیغې راتلې، پر دېوال ورته کېناستم، څو ښځو له یوه ځوانه ټوپک ووړ. خو ځوان زورونه وهل، بیا د یوې پیغلې له خولې وینو داره وکړه، ځوان د ټوپک پر کنداغ وهلې وه، نجلۍ رنګه شوه، ځوان له کوره ووت، مخامخ دروازې ته یې ټوپک ونیو، ټک، ټک، ټک... د کلا دروازه سوری، سوری شوه.
هماغه کورته مې ورټوپ کړل، هلته هم همدا حال و، ښځو چیغې وهلې، یوه تنکي ځوان ټوپک پسې غوښت.
له جوماته ډله خلک راووتل، دروازې ته ولاړ ځوان یې په زور په خپل کور ننه ایست.
. له چا به مې پوښتنه کوله. بس، په باغ کې وېرېدلو چرګو ته ورغلم، یوه سره چرګه خپلو چرګوړو ته په غوسه وه، ویل یې چې له بنیاده مانو څه بلا غواړئ. کیسه را مالومه شوه، چرګوړي شنو غنمو

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ور ګډ شوي ول، د پټي خاند د لوټو وارونه ورباندې کړي وو، خو په مقابل لوري ښه نه وه لګېدلې، ټوپک يې را اخيستی و. ټک، ټک، ټک.

چرګوړو ته مې وکتل، سرونه يې ځړېدلي وو، د پښو په تېرو نوکانو يې ځمکه کېندله.

جُوجُو غلی شو، تواب ته يې وکتل،ورو يې وويل:

ـوړه موضوع وه، خبرې يې غوښتې. ټوپک ته حاجت نه و.

تواب وچې سترګې ورته نيولې وې...

جُوجُو وويل:

ـله هغه ځايه دې خوا ته راتلم، خو په لاره کې يوې کلا ته ور وګرځېدم، د کلا د لويې دروازې تر مخ ډله ماشومانو مردکۍ کولې، ټول خېرن ول، د کميسونو غاړې يې بربښېدلې، خيرنې وې، ښويه خيرې. په چاودو ګوتو کې يې رنې مردکۍ ښې نه ښکارېدې.

بس، بل څه په خولو نه ورتلل، ستا مور... ستا خور...د خره بچيه... غالۍ دې وکړې.

سيوري ته ناستو لويانو هيڅ هم نه ورته ويل، خو تر دوی پيشو ښه وه، زوی يې د کادانې د بام پر سر ناست و، مور يې راغله، تور پيشنګوری يې په خوله کې ونيو، ويې ويل چې له بنيادمانو به څه زده کړي.

يوه شېبه کېناستم، لويانو يوازې د نسوارو په اړه خبرې سره کولې، يوه ته د نسوارو رنګ مهم و، بل ته يې نشه، اه، څومره بېغمه خلک.

جُوجُو غلی شو.

يو دم د کلا دروازه وټکېده.

جُوجُو په بيړه پر دېوال لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.

تواب له کوټې ووت، دروازې ته ودرېد، ويې ويل:

ـڅوک يې؟

د دروازې له شا وارخطا غږ راغی:

ـزه يم، لال مامد.

له يوې کوټې بل څراغ راووت.

تواب دروازه خلاصه کړه، د څراغ رڼا په وارخطا سړي ولګېده.

سړی تر توابه مخکې شو، کلا ته ننوت، په خواره خوله يې وويل:

ـباتوره، د خدای روی ومنه، د زېکو (هلکانو) مور مې په اولاد ناروغه ده، تر ښاره يې ورسوه.

د تواب پلار خپل کېڼ لاس د څراغ رڼا ته ورنږدې کړ، په خوبولي غږ يې وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په دې نيمه شپه به تر ښاره څنګه ځو، د موټر دوه ساعته لاره ده.
سرې خواست کاوه.
باتور د موټر په کيلي پسې لاړ.
شېبه وروسته د موټر د چالانېدو غږ واورېدل شو، پر مخامخ دېوال تېزه رڼا ولګېده، موټر له کلا ووت، لال مامد د موټر د څراغونو تر ژېړې رڼا مخکې منډې وهلې...
تواب دروازه پورې کړه، کوټې ته راغی، اوږد وغځېد، د جُوجُو درک نه و.
د هلک سترګې سره ورغلې، يو وخت يې د موټر هارنونه واورېدل، د باندې ووت، ژېړه رڼا د کلا د لرګينې دروازې له چولو څخه راوتلې وه. تواب دروازه خلاصه کړه، موټر د کلا مېنځ ته راغی، تواب له پلاره د ناروغې مېرمنې پوښتنه وکړه، لنډ ځواب يې واورېد:
ـ په لاره کې مړه شوه.
هلک برج ته وخوت، د کلي له مېنځه چيغې راتلې، په تنګو کوڅو کې بل څراغونه د لال مامد کور ته ور روان ول.

* * *

نيکه په غوسه و، سپکې سپورې يې ويلې. تواب تر کړکۍ وروکتل، د سهار خړه وه، نيکه په ډېران کې ګرځېده. هلک د باندې ور ووت، ښځې او نجونې په چوتره کې ولاړې وې، وارخطا ښکارېدلې.
بوډا په ګوتو کې نيولی کاغذ پورته ونيو، په خشکه يې وويل:
ـ زما کوټه چا جارو کړه؟
د تواب مشره خور د خپلې مور تر شا ودرېده.
نيکه چيغه کړه!
ـ بلا، وه بلا!
ډنګره ښځه مخکې ورغله:
ـ څه وايې، ملک لالا!
ـ دا کاغذونه چا پر ډېران اچولي دي؟
ښځې چوترې ته وکتل، لور يې لړزې اخيستې وه.
ښځې په خواره خوله وويل:
ـ ملالۍ.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیکه چیغه کړه !
ـدا سپی په دې نه پوهېږي چې د ځمکې اسناد دي؟
ښځه لړزېده.
نیکه وویل:
ـیوه بله پاڼه ام ورسره وه.
ښځې له چوترې راکښته شوې، تولې په ډېران کې ګرځېدې، نیکه په غوسه کوټې ته ننوت.
د تواب اوږه درنه شوه، جُوجُو وویل:
ـد غواوو پښې وګوره !
تواب ورغی، پاڼه یې له لندو خوشایو راپورته کړه، لستونی یې پرې تېر کړ، کوټې ته ننوت. نیکه په غوسه و، تواب پاڼه بوډا ته ونیوله. په منډه له کوټې ووت.
تواب په چوتره کې کېناست، د لمر ژېړه وړانګه د مخامخ برج د بام له سرداوه په راوتلیو لرګو لګېدله.
یودم چیغې شوې، ملالۍ په منډه له دالانه راووته، ګیلاس یې تر سر تېر شو، د کوټې پر لویه شیشه ورغی، شیشه دړې وړې لاندې راولوېده.
تواب په بېړه دالان ته ورننوت، پلار یې په غوسه و، ښځو ته یې ښکنځلې کولې ویل یې چې ړندې دي، د جایداد کاغذونه هم نه پېژني.
تواب یوه شېبه په وره کې ودرېد، ښځې وارخطا وې، له تناره سرې لمبې راوتلې، په شکور کې د پرتو ذغالو پر سر تک تور مچان ناست ول.
هلک بېرته چوترې ته لاړ، د څنګ له کوټې د ملالۍ د ژړا غږ راتله، ورغی، خور یې کونج ته ناسته وه، اوښکې یې نه تم کېدې.
تواب کادانې ته لاړ، په دېوال کې ټومبلې لوی لور یې ور واخیست، له کلا ووت. کینډلاس ته تاو شو، شنه فصلونه ول، سهارنې لمر د غنمو له شنو وږو ژېړه رڼا پورته کوله.
هلک شوتلې ته ودرېد، څو لوره یې ور واچول، غلی پر پوله کېناست.
د جُوجُو غږ یې واورېد:
ـها ! تندی دې سم ونیسه، خواشینی ښه نه ښکارې.
تواب ور وکتل، جُوجُو یې تر څنګ ناست و.
تواب وویل:
ـنیکه مې سهار له جوماته راته، د کلا د مینځ په ډېران یې د ځمکې قواله موندلې وه.

WWW.LARAWBAR.COM
LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:
_پوهېږم.
تواب په غوسه وويل:
_خور مې غټه نجلۍ ده، خو ترا وسه لا د کار کاغذونه نه پېژني.
يوه سپينه جنت کوکۍ راغله، د جُوجُو پر رنه ککرۍ کېناسته، جُوجُو وخندل:
_کوټ، کوټ، کوټ... مه مې تخنوه.
جنت کوکۍ والوته، جُوجُو، هلک ته وکتل، ورو يې وويل:
_ښه، نو ته د کاغذونو په ارزښت پوهېږې؟
تواب غلی و.
جُوجُو وويل:
بيګا د لال مامد مېرمن مړه شوه، سهار دې خور د ځمکې قواله جارو کړه. ولې؟
تواب په حيرانۍ ورته کتل.
جُوجُو وويل:
_که تا مکتب نه وای ويلی، ډاډه يم، د ځمکې له قوالو به دې کاغذي کيشتۍ جوړولې.
تواب غلی و.
جُوجُو وويل:
_په ټوله ولسوالۍ کې يوازې يو مکتب دی، هغه هم د هلکانو له پاره، نو خوارکۍ نجونې څه ملامتې دي، هره ورځ کوټې جارو کوي، په کوم کاغذ پسې به ګرځي چې د کار دی که بېکاره. که همدې نجونو مکتب ويلی وای، نو په سيمه کې به مو ډاکټره درلودی، د لال مامد ښځه به يې ولې نيمه شپه په خامو لارو تر ښاره وړله.
تواب ولاړ شو، لور يې ور واخيست، يوه پنډه شوتله يې ورېبله. کور ته لاړ، شوتله يې په اخوره کې واچوله، په چوتره کې دسترخوان ته کېناست.
نيکه ته يې وکتل، لا يې ټنډه تروه وه. غوږ يې وتخنېد، جُوجُو وويل:
_بوډا ته ووايه چې په سيمه کې مو ولې د نجونو مکتب نشته؟
تواب جټکه وخوړه، له چايو ډک ګيلاس کوږ شو. پلار يې په غوسه وويل:
_پام!!!
تواب وويل:
_نه شم کولای.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا په حیرانۍ ورته وکتل.
تواب په منډه کوټې ته ننوت. جُوجُو پر بستره ناست و.
تواب په غوسه وویل:
ـ نه شم کولای. نیکه ته کاوړ (غوسه) ورځي.
جُوجُو په خبره کې ورولوېد:
ـ خو زه باید ورباندې پوه شم.
ـ نن جومه ده، مکتب ته نه ځم، نیکه د چیلم د څکولو په وخت کې خشکې نه کوي.
ساعت ووت، د لمر ژېړه وړانګه د کوټې د یوائینۍ دریڅې پورتنۍ برخه روښانه کړه.
تواب وویل:
ـ اوس یې وخت دی.
د باندې ووت، نیکه په چوتره کې یوازې ناست و، له خولې یې خړ لوګی راووت.
تواب غلی کېناست. بوډا ورونه کتل. د هلک پر اوږه چونډۍ ولګول شوه. تواب وویل:
ـ ملک لالا ! دلته ولې د نجونو مکتب نشته؟
بوډا یو دم وټوخل، په ټوخي کې خندا ورغله:
ـ خوب دې لیدلی !
ـ نه، یوازې یوه پوښتنه وه.
بوډا چیغه کړه !
ـ بلا ، وه بلا ! ساده چاې دې پسې څه کړ؟
له دالانه ښځینه غږ راغی.
ـ تیار دی، اوس یې دروړم.
نیکه وویل:
ـ ګوره بچو، په داسې چټیاټو دې سر مه خرابوه.
تواب په رېږدیدلي غږ وویل:
ـ که ملالۍ مکتب ویلی وای، نو د ځمکې کاغذونه به یې پر ډېران نه اچول.
د بوډا د تندې ګونځې ژورې شوې:
ـ زه د هلکانو مکتب نه غواړم، ته د نجونو د مکتب کیسې راته کوې. ورک شه ! ! !
تواب په منډه کوټې ته ننوت.
جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ وبخښه.

تواب پر تړلې بسترې کېناست.

جُوجُو وویل:

ـ مور دې بلا نومېږي؟

تواب په حیرانۍ ورته وکتل.

ـ نه

ـ نو نوم یې څه دی؟

د تواب تندی تریو شو:

ـ نه شم ویلای.

ـ ولې؟

تواب غولې ته کتل....

جُوجُو وویل:

ـ یوه ټکې ته مې پام شو، ورېږ نجونې نومونه لري، زرمینه، طاهره، ملالۍ...خو چې غټه شوه او واده یې وکړ، بیا یې نوم بدلېږي. تورسرې، سیاسره، کډه، عاجزه، د حیوانانو مور، بلا ... .دا ولې؟

تواب په غوسه وویل:

ـ دا مه راته وایه چې له نیکه و پوښته.

جُوجُو وخندل:

ـ اه، ګرانه! سپکه مې نه در باندې لورېږې، خو که ورباندې پوه شم، بده به نه وي.

تواب فکر یوور، یو دم یې وویل:

ـ راځه.

هلک د باندې ووت، د کلا دروازې ته ورغی، شنه فصلونه ولاړ ول، د دهقان کوچنې زوی د پیازو له نریو ډکو څخه وانښه لیرې کول.

تواب پر پوله ورته کېناست، د ځان په منګ هلک ته یې وویل:

ـ پلار دې څه نومېږي؟

هلک وخندل:

ـ نوي خو نه یو راغلې، باز میر.

ـ ښه نو، د مور نوم دې څه دی؟

هلک یو دم ولاړ شو، تواب یې تر ګرېوانه ونیو، دواړه له اوبو ډک لښتي ته ولوېدل.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

بازمیر راغی، خپل زوی یې له ولیو ونیو ، خو هغه زورونه وهل، په هوا کې یې ترلې سوکان تاوېدل.
تواب له اوبو پورته شو ، پر خوله یې لستوڼی تېر کړ، وینې وه.
د بازمیر زوی په دوه ـ دوه کېده، زورونه یې وهل...
وخت ووت، جنګ سوړ شو ، بازمیر د شخړې علت وپوښت، زوی یې وویل چې زما د مور نوم یې غوښت.
سړي ته غوسه ورغله،تواب ته یې وکتل، په کاوړ یې وویل:
ـ ته بد اخلاقه یې، نیکه ته دې وایم.
تواب روان شو ، نېغ کور ته لاړ، د مکتب کتابونه یې راوپلټل.
جُوجُو وویل:
ـ پزه دې هم وینې ده.
تواب په دېوال کې ټومبلې وړې اینې ته ودرېد ، د مور ټکری یې پر پزه تېر کړ، بېرته په خپل ځای کېناست.
جُوجُو وخندل:
ـ نو ته بد اخلاقه یې؟
هلک په غوسه ور وکتل.
جُوجُو وویل:
ـ ټوکه وه.
تواب یو کتاب ور واخیست.
جُوجُو وویل:
ـ ښه نو ، د ښځې د نوم اخیستل بد اخلاقي ده !
تواب په خبره کې ورولوېد:
ـ نه پوهېږم، خو دوی یې شرم ګڼي.
د کلا دروازه وټکېده، تواب ورغی، سرمعلم ولاړ و ، ملک یې غوښت.
هلک د نیکه د کوټې خواته منډه کړه، نه و ، دالان ته ورغی، له موره یې پوښتنه وکړه، بېرته لویې دروازې ته ور نږدې شو ، سړی یې وپوهاوه چې نیکه په کور کې نشته.
سرمعلم ګام واخیست، خو تواب یې تر مخ ودرېد ، سر یې وځړېد ، ورو یې وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نیکه مې مور ته بلا وایي، پلار مې د سیاسرې نوم ورباندې ایښی، تره مې خپله ښځه عاجزه بولي. دا ولې؟

سرمعلم وخندل:

ـ په اصلي نومونو یې شرمېږي.

تواب وویل:

ـ په رښتیا هم، شرم دی؟

سرې د تواب پر سر لاس ور تېر کړ، ورو یې وویل:

ـ زموږ د پیغمبر مور بي بي امنه نومېده، مېرمن یې بي بي خدیجه وه، لورېې هم بي بي فاطمه که شرم وای بیا مو په همدې نومونو نه یادولې.

سرمعلم روان شو، تواب یوه شېبه د دېوال سیورې ته کېناست، د نوې کلا پخځه د کلي له ټولو کورونو لوړه وه، خو لا هم ختې پرې تپل کېدې، ورهاخوا د غره پر څوکه، د سپینو واورو سېکه لا نه وه ختلې.

* * *

تواب تر پړې لاس تاو کړ، د څاه د څرخ غنجا شوه، ډکه بوکه راوخته، جُوجُو د رېو اوبو پر سر ناست و.

تواب په بیړه وویل:

ـ په څاه کې دې څه کول؟

جُوجُو ټوپ کړل، د هلک پر اوږه کېناست:

ـ له څونګښې مې مالومات غوښتل، ژوند یې سخت و، په تیاره کې اوسېده، خو شکایت یې نه درلود، ویل یې چې ښه ده، انسانان نه وینم.

تواب ډکه بوکه په سطل کې تشه کړه، سطل یې کوچنې سخوندر ته کېښود.

جُوجُو وویل:

ـ ښه یې نه ساتې. ورته وګوره، وربوز یې له اوبو نه پورته کېږي.

تواب په بیړه وویل:

ـ پلار مې.

جُوجُو ورک شو.

باتور په چوتره کې ودرېد، په زوټه یې وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مېلمنو د کوټې کونجي (کيلي) راوړئ!!

ډنګره ښځه په بيړه له کوټې راووته. په سره سپنسي کې پېيلې کونجي يې سړي ته ونيوله.

باتور له کلا ووت.

تواب ګړندي ګامونه واخيستل، د مېلمنو کوټه د کلا په دېوال پورې نښتې وه. هلک کوټې ته ور ننوت، نيکه د اوږدې کوټې په بر سر کې ناست و، له مېلمه سره يې خبرې کولې.

تواب سړي ته لاس ورکړ، وره ته نږدې کېناست. مېلمه ته يې وکتل، تياره وه، څېره يې ړنګه ښکارېدله. پلار يې راغی، د ګاز پر ډېبې پورې تړلې جالی ته يې اورلګيت ونيو، له فشس سره پر سړي ژېړه رڼا ولوېده. مېلمه له عمره پوخ و، ول ول خيرنه لونګۍ يې تړلې وه، د تورې پزې پر پلنه څوکه يې د کالداني داغ ښکارېده.

د تواب زړه تنګ شو، کور ته لاړ، مور يې پر نغري د بخار دېګ ايښی و، لندو بوټو خوله نه اخيستنه، ښځه په لوګي کې پټه وه.

تواب د تراکتور ټيلې ته ورغی، ګېلنه يې راپورته کړه، بېرته نغري ته راغی، ګيلنه يې کېږه کړه، تر بوټو شنه لمبه راتاوه شوه.

تواب خپلې مور ته وکتل، په سترګو کې يې د دېګدان لمبه ښکارېدله.

تواب يوه شېبه ودرېد، بيا يې په سر کې څړيکه شوه، نرۍ درد يې تر تندي پورې راغی، کوټې ته لاړ، اوږد پرېووت.

وخت ووت. له چوترې يې د پلار غږ راغی، د تواب پوښتنه يې کوله. تواب دالان ته ننووت، بدنۍ او چلمچي تيار ول. نبغ د مېلمنو کوټې ته لاړ، د مېلمه له لاسونو خړې اوبه تويې شوې.

پر دسترخوان د لندې ډوډۍ دوې کاسې کېښودل شوې. تواب وره ته نږدې کېناست. مېلمه ته يې وکتل، له هرې ګولې وروسته به يې د لاس يوه يوه ګوته څټله، د غوښې وار شو، د تواب تره پر يوه هوار پاستي، غوښه په څلورو برخو تقسيم کړه، مېلمه ته يې وکتل:

ـ ستا يې تر څو؟

مېلمه په ډکه خوله وويل:

ـ تر لسو.

سړي له يوه سره حساب پيل کړ، يو، دوه، درې.... ده به په هره برخه غوښه خپله ګوته ايښودله، لسمه شمېره پر يوه غوړه برخه راغله، هماغه برخه غوښه يې د مېلمه تر مخ کېښوده. پاتې برخې هم په همدې توګه تقسيم شوې. ښه شېبه ووته، ژامې خوځېدلې. تواب د خپل پلار غږ واورېد:

ـ درغله.

WWW.LARAWBAR.COM
LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ور ويې کتل، مېلمه ته يې يوه غټه ګوله نيولې وه.
مېلمه وويل:
_بس دی، نه يې شم خوړلی. خو د باتور لاس هماغسې په هوا کې پاتې و، مېلمه ګوله ور واخيسته.
د تواب تره هم په پاستې کې غوښه ونغاړله، غټه ګوله يې ترې جوړه کړه، مېلمه نه خوړله، خو د تواب تره ټينګار کاوه چې د پسه لم دی. سړی مجبور شو. ملک هم په زور سپينه غوښه ورباندې وخوړه.
د تواب اوږه درنه شوه، جُوجُو وويل:
_مېلمه يې په ډېره غوښه مړ کړ.
تواب په ټيټ غږ وويل:
_دا زموږ رواج دی، د مېلمه عزت کوو.
شېبه وروسته دسترخوان ټول شو، تواب د لاس اوبه ور واچولې، بيا په چايو پسې لاړ، کله چې بېرته راغی، مېلمه په خوند يوه کيسه را اخيستې وه:
_ياره ملکه اجب سوډر شی و، د کلاشينکوف دوه ګولۍ يې خوړلې وې، خو بيا يې هم چاړې ته ځان نه ورکاوه.
ملک په خبره کې ور ولوېد:
_څنګه دې وموند؟
سړي په خوند وويل:
_بس، چا راته وويل چې د بدي دار ورور دې ځنګله ته وتلی، ما هم کلاشينکوف را واخيست، يوه دره مې پسې وغوښته، خو پيدا مې نه کړ، بيا خدای مهربانه شو، د تبر غږ راغی، ورغلم، د يوې څېړۍ له تنې مې ور وکتل، شريف يوې وچې ونې ته تبر نيولی و. بس، همالته ورته پرېوتم، د کلاشينکوف زخه مې ورته سيخه کړه، ټک، ټک، سړی بوڅ را واوښت. منډه مې ور واخيسته، په ګېډه کې لګېدلی و، خو لا يې هم چاړې ته ځان نه ورکاوه، په ډېر زامت مې ستونی ور پرې کړ.
د تواب اوږه درنه شوه.
جُوجُو وويل:
_ولې؟
تواب په خبره کې وررولوېد:
_نه پوهېږم.
نيکه وخندل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ یاره عبدالرحیمه ، نر کار دې کړی، زمری یې، زمری.
مېلمه په خوند وویل:
ـ اوس به ګلاب شاه ته مالومه شوې وي چې بدي څه ته وايي !
نیکه په خبره کې ور ولوېد:
ـ ګلاب شاه دې ونه موند ؟
ـ نه په خدای، چا ویل چې ایران ته تښتېدلی. بس، په کومه ورځ چې یې زما ورور را وویشت، له هماغه ساته ورک دی. خو ښه شو ، ما یې هم د ورور ستونی ور پرې کړ، خلاص په خلاص.
د نیکه خندا پورته شوه:
ـ یاره عبرالرحیمه ، زمری یې زمری.
جُوجُو وویل:
ـ زمری څه ته وايي؟
تواب وویل:
ـ یو حیوان دی.
ـ نو مېلمه ولې د دې نوم په اورېدو وېرېسېد ؟ حتما به کوم ښایسته حیوان وي.
ـ نه، زموږ د مکتب په کتاب کې یې عکس شته. ببره ، بدشکله څېره لري.
جُوجُو وویل:
ـ ته به نه یې خبر ، بوی به یې ښه وي؟
ـ که داسې وای، نو پر خوله او پزه به یې مچان نه راټولېدای.
ـ هوښیار به وي؟
ـ نه، یوازې په ښکار کې پیاوړی دی، نور ژوندي ساري وژني.
جُوجُو وویل:
ـ بیا خو دې نیکه سم ورته وايي، مېلمه په رښتیا هم زمری دی.
د نیکه غږ راغی:
ـ وه هلکه، خنګه لکه مچ له ځان سره بنګېږې؟
تواب وارخطا شو:
ـ هېڅ ، هېڅ.
په منډه د باندې ووت، کلا ته ننوت، په چوتره کې غلی کېناست. چوپه چوپتیا وه، پورته په رڼو ستورو کې د طیارې سور څراغ مړ او بل کېده.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:

ـښه نو، زمری مو د غیرت ننښه ده؟

هلک غلی و.

جُوجُو وويل:

ـپه تاسو کې قتل ځومره اسانه دی.

هلک په خبره کې ور ولوېد:

ـخپل وار (بدل) يې واخيست.

جُوجُو وويل:

ـقتل ګلاب شاه کړی و، ورور يې څه ګناه درلوده؟

تواب په خبره کې ور ولوېد:

ـسر دې مه خرابوه، دلته سل کلنې بدۍ پاتې دي، مړي نيکه کړی وي، غچ يې له لمسيانو اخلي.

ناڅاپه ډزې شوې، دوې، درې دقيقې پرله پسې ډزې. تواب له چوترې ټوپ کړل، په منډه له کلا ووت، نيکه او د تواب پلار هم د باندې ول، د مېلمه درک نه و.

نيکه په بيړه وويل:

ـتوابه زويه، له مېلمه سره پاتې شه.

تواب کوټې ته ننوت، مېلمه دېوال ته غلی ناست و، وارخطا ښکارېده، وروسته يې د ګاز ډبې ته لاس ور وغځاوه، تياره شوه.

تواب وويل:

ـډزې په کلي کې دي.

د مېلمه وارخطا غږ يې واورېد:

ـتا ته د بدۍ زور نه دی مالوم.

د ښځو چيغې شوې، تواب کړکۍ خلاصه کړه، د کلي له مينځه کوکې راتلې.

تواب وويل:

ـمه وېرېږه، په تا پسې نه دي راغلي.

ځواب يې وانه ورېد.

تواب د باندې ووت، په کوڅو کې بل ځراغونه ګرځېدل. مخکې لاړ، د کلي مينځ ته ورسېد، خلک راټول ول.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب اخوره ته وخوت، پر یو چا سپین څادر هوار و، د څادر یوه برخه په وینو سره وه. له څنګلوري کوره د ښځو کوکې راتلې.

* * *

د تواب اوږه په شدت وخوځېده. نیغ کېناست، سترګې یې وموښلې، جُوجُو و، تواب په بیړه وویل:

ـدا دوې ورځې چېرته وې؟

جُوجُو په خبره کې ورولوېد:

ـهله ! تنور وګوره !

تواب په حیرانۍ ورته وکتل.

جُوجُو وویل:

ـپه لښتو او خوشایو کې د دهشکې مرمۍ پرته ده.

هلک ولاړ شو، دالان ته یې منډه کړه، د خپلې مور له لاسه یې اورلګېت ونیو، تېښت شو، له تناره یې لښتې راوایستې، د دهشکې په ژېړه مرمۍ کې د بیګانې انګار سره رڼا ښکارېدله. هلک توده مرمۍ د تناره پر غاړه کېښوده. ښځو ته یې وکتل، د ټولو سترګې رډې راختلې وې.

خور یې چیغه کړه !

ـدا ټول ستا له لاسه.

تواب په خبره کې ور ولوېد:

ـچټیات مه وایه !

مور یې وویل:

ـته باید خطرناکه شیان په لښتو کې پټ نه کړې.

د تواب تندی تریو شو:

ـزه نه وم خبر.

خور یې وویل:

ـنو پېریانو احوال درته راووړ چې په تناره کې مرمۍ ده؟

تواب په منډه له دالانه ووت.

جُوجُو وویل:

ـاه ! په دې شنه سهار مې د خولې خوند دربد کړ.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک اوږد وغځېد.
جُوجُو وویل:
ـپوهېږم، بېځایه یې ملامت کړې، څه چې وینو، د هر وخت رښتیا نه وي.
هلک چت ته کتل.
د جُوجُو غږ یې واورېد:
ـاوس به ستا د پوښتنې ځواب درکړم، په سفینه کې یوه تخنیکي ستونزه پیدا شوې وه، یوه ورځ یې کار وغوښت، بله ورځ څو کلیو ته په تحقیق پسې لاړم.
تواب هماغسې غلی و.
جُوجُو وویل:
ـتندی دې سم ونیسه، خوشاله اوسه چې اور یې نه و بل کړی.
له چوترې د نیکه غږ راغی:
ـبلا ، وه بلا ! د اوداسه اوبه راوړه.
جُوجُو وویل:
ـهو رښتیا ! هغه سړی یې ولې ستا سو په کلي کې وویشت؟
ـدلته یې د ترور کور دی، مېلمه راغلی و. راتلونکې جومه یې مرکه ده.
جُوجُو وویل:
پوه نه شوم؟
ـله شاوخوا کلیو سپین ږیري راټولېږي، غواړي چې دا دښمني ختمه کړي.
د جُوجُو سترګه وځلېده:
ـښه کار دی، خو دوی باید له اوله د پېښې مخه نیولې وای، اوس به ولې مړی کېده. پټېیو ته د چرګوړو د اوښتو او له ډزو را وروسته دواړې خواوې ځېدلې شونډې ګرځېدې، خو هېچا هم سر پسې ونه ګرځاوه.
هلک ته غوسه ورغله:
ـتا ته هېڅ هم سم نه ښکاري.
جُوجُو وویل:
ـاه ! تر اوسه خو سم نه شم ورته ویلای، خو دې مرکې تمه راته پیدا کړه، لیکم یې، د دښمنیو حل ښه خبره ده.
جُوجُو غلی شو، یو دم یې پر دېوال لاس تېر کړ، ورو یې وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـځینې خبرې مې راټولې کړې دي. لومړی به د شیرو د کلا کیسه راواخلم. څو سپین ږیري د اخورونو پر سر ناست ول، زړې کیسې یې را اخیستې وې، توره، پټکی او شملې یې یادولې، ځانونه یې د دنیا تر ټولو خلکو غیرتي بلل.

تواب په خبره کې ور ولوېد:

ـنو ته یې نه منې؟

جُوجُو وویل:

ـاه ګرانه، زما خبرې لا نه دي خلاصې.

تواب بکس ته لاس ور وغځاوه، یو کتاب یې را ویست، پاڼې یې واړولې، په غوسه یې وویل:

ـدا زموږ تاریخ دی، ورته وګوره، څو وارې مو هندوستان نیولی، د ایران تر اصفهانه رسېدلي یو، د افتخار خبره یې نه بولې؟

جُوجُو وویل:

ـزه به د خپلو خلکو یوه کیسه درته وکړم، موږ خوراک نه لرو، بس، په کال کې یوازې یوه شنه پاڼه خورو، دې ته د فکر پاڼه وایي، که یې څوک ونه خوري، نو ماغزه یې جام پاتې کېږي او هېڅ هم نه شي کولای، خو د دې پاڼې پیدا کول دومره اسانه خبره نه ده، بل ستوري ته به پسې ځې، هلته شیشې ته ورته بوټي دي چې موږ یې نه شو لیدلی، دا بوټي مو یو دم تر ځان راتاوېږي، بس! د ژوند تر پایه نه شو ترې خلاصېدی. زموږ د ستوري ځوان موجودات په دغه بوټي پسې ځي، خطر ویني، خو د نورو له پاره قرباني ورکوي، دوی باید د ستوري ورو، زړو موجوداتو ته دا پاڼه راوړي. یوه ورځ مې پلار خواشینی ناست و، علت مې وپوښت، را یاده یې کړه چې او ر اخیستلو ته یې لنډ وخت پاتې دی، خو تر اوسه یې د فکر پاڼه نه ده راوړې، ومې ویل چې د نیکه مېړانه درته بس ده، نیکه د ستوري په ټولو موجوداتو کې نوم لري، ده په خپل ژوند کې زر پاڼې راوړې، زر پاڼې! تر اوسه یو موجود هم د دومره پاڼو په راوړلو نه دی توانېدلی. پلار مې لنډه را یاده کړه چې نیکه ته درناوی لرم، خو زه هم (زه) یم، ما د خپلو همجنسو له پاره هېڅ هم نه دي کړي، بس، یو مصرفي موجود یم چې تل مې د نورو پاڼو ته سترګې نیولې دي.

جُوجُو غلی شو، سترګه یې وځلېده او ویې ویل:

ـګرانه! په تېرو ویاړ ښه دی، خو تاسو راتلونکو ته څه پرېښي؟ اوسني هم باید یو څه وکړي.

تواب غلی و.

جُوجُو بکس ته وکتل، بکس له ځمکې پورته شو او د هلک سترګو ته ودرېد، جُوجُو وویل:

ـورته وګوره! د پاکستان نوم ورباندې لیکل شوی دی.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب په حيرانی ورته کتل.
جُوجُو وويل:
ـ ډاډه يم، واسکټ او جامې دې هم له پاکستانه راغلې دي، پيالې ته وګوره، د ايران ټاپه ورباندې ښکاري، د پلار، نيکه ترلي ژېړ پاجونه (هندوستانۍ پګړۍ) چې د غيرت نښې يې ګڼې، هم د نورو دي، ان ستن او تار هم نه شي جوړولای، تاسو د کلي تر ټولو شتمن ياست، خو لا اوس هم ډوډۍ په خوشايو پخوئ.
تواب غلی و.
جُوجُو وويل:
ـ د بشر د هوساينې له پاره مو څه کړي دي؟ هېڅ! بالعکس، تل په نورو متکي ياست. که يوه ورځ سرحد درباندې بند شي، له لوږې به مړه ياست.
هلک غلی و.
جُوجُو وويل:
ـ پاتې کيسه واوره، سپين ږيري لا په غيرت کې غږېدل چې يوې زړې ښځې يو نهه ـ لس کلن ماشوم راووست، ماشوم ګېډې ته لاس نيولی و او له درده يې ټوپونه وهل، يوه سپين ږيري د خپلې خولې لاړې د ماشوم په خوله کې ور وڅڅولې، ماشوم بېسده پرېووت، بوډۍ دعاوې کولې، ويل يې چې له پرونه را ايسته يې داسې کرار نه و لېدلی، څو ځوانان راغلل او ماشوم يې ځنځولې نږدې کور ته ورساوه.
يوه بل بوډا بيا د خوب کيسه تېره کړه، ويل يې چې غم مه کوئ، بيګامې خوب ليدلی، په وطن کې به فقر، جګړې او ټولې بدبختۍ ختمې شي.
د بوډا د خوب کيسه لا نه وه خلاصه چې له نږدې کوره د ښځو کوکې راووتې، هلک مړ و.
جُوجُو غلی شو، تواب په حيرانۍ ورته کتل...
جُوجُو وويل:
ـ اه ګرانه! په اټکلي ژوند، غټو غټو خبرو، لاړو او خوبونو وطن نه جوړېږي.
له چوترې د نيکه غږ راغی:
ـ بلا! وه بلا! ړنده يې! بيا دې ساده چای راوړی.
تواب په بيړه جُوجُو ته وکتل.
جُوجُو وويل:
ـ ما څه نه دي کړي.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب په خاورو کې پلتۍ ووهلې، زنګون يې درونند شو، په بيړه په پښو ودرېد، لاړ، له نورو هلکانو ګوښی کېناست.

جُوجُو وويل:

ـ ته ولې لوبه نه کوې؟

تواب مخامخ ګوته ونيوله:

ـ هاغه مو سر ټيم دی، وايي چې زموږ د کلي رنګ مه بدوه، ښه کوټبال (فوټبال) نه شې کولی.

ـ کوم يو؟

ـ په دفاع کې ولاړ هلک، هغه چې لوړه ونه لري.

ـ خو د ګول وهونکو خونده مو نشته، ستاسو کليوالو تر اوسه دوه ـ صفر بايللې ده.

تواب غلی و.

جُوجُو وويل:

ـ هغه د خړ پرتاګه وال سمه لوبه نه کوي، خوښه دې نه ده چې ته ورګډ شې؟

تواب سوړ اسويلی وايست:

ـ تر ما تکړه دی. که داسې نه وای، نو زه به يې هم په مسابقه کې نيولم.

ـ اه! تمه دې مه باسه.

ـ څنګه؟

د جُوجُو غږ يې وانهورېد. يو دم د خړ پرتاګه هلک چيغه کړه، منډه يې واخيسته، په بيړه له ميدانه ووت او په خاورو کې کېناست. توپ ودرېد، هلکان پرې راټول شول، تواب هم ورغی، د هلک رنګ سپين اوښتی و، يوه خبره يې تکرار وله:

ـ پيری!!!

تواب څنګ ته ودرېد، جُوجُو وويل:

ـ تندی دې سم ونيسه، بس! پر اوږه يې ور کېناستم، له پزې مې کش کړ، نور مې هېڅ هم نه دي کړي.

يوه هلک وخندل:

ـ مات ياست، بانې کوئ.

په ونه لوړ هلک ته غوسه ورغله!

ـ له خولې سره دې پام کوه، لوبه نه پربږدو.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته يې په خاورو کې ناست هلک ته وکتل:
ـ راځه ! لس دقيقې وخت لا پاتې دی.
هلک ځای پر ځای ناست و.
په ونه لوړ هلک وويل:
ـ پروا نه کوي،. په لسو نفرو هم توپ کولای شو.
د تواب په غوږ چونډۍ ولګول شوه، جُوجُو وويل:
ـ ور مخته شه.
تواب د نري هلک مخې ته ودرېد:
ـ ما نيسئ؟
هلک د (هو) په بڼه سر وخوځاوه. تواب لوڅې پښې ميدان ته ور ګډ شو. يوه شېبه يې منډې ووهلې، خو توپ يې پښې ته نه سيخېده. اوږه يې درنه شوه، جُوجُو وويل:
ـ ګول ته ور نږدې شه.
تواب د مقابل لوري له دفاع سره ودرېد. توپ هوايي راغی، په دفاع کې ولاړ چاغ هلک منډه ور واخيسته، توپ ته يې سر ورکړ، خو توپ يو دم لوړ شو او د تواب پښو ته ولوېد، تواب د خپلې ښۍ پښې بټه ګوته ورته سيخه کړه او توپ د ګولچي له اوږې سره ښويه تېر شو. يو دم چيغې شوې، ميدان نارو او چکچکو پر سر واخيست. شېبه وروسته بل توپ د تواب پښو ته ولوېد، چاغ هلک منډه پرې را واخيسته، يو دم يې ټوډه ووهله، پړ مخې پرېووت. تواب توپ په لغته وواهه، توپ تېز نه و، خو ګولچي حرکت ونه کړ، توپ په رغړېدا له دروازې ووت. چکچکو، نارو او شپېلاقونو زور واخيست. ګولچي چيغې وهلې، قسمونه يې خوړل چې کوم چا تر پښې ټېنګ نيولی و، چاغ هلک هم همدا يوه خبره را اخيستې وه، ويل يې چې تواب پښه ورته کېښوده، خو نورو ور پورې خندل.
لوبه مساوي ختمه شوه، تواب د کلي هلکانو پر اوږو واخيست، پر ټول ميدان يې راوګرځاوه، تر کلي پورې هم د تواب صفتونه اورېدل کېدل.
تواب نيغ جومات ته لاړ، د ماښام لمونځ يې په ملا پسې وکړ، بيا يې کور ته مخه کړه چوترې ته وخوت، غوږ يې ونيو، له يوې کوټې د ژړا نری غږ راته. ورغی، د تره پېغلې لور يې ژړل، د خولې له کونجه يې د وينو نرۍ سره ليکه را ماته وه. تواب د هغې تر څنګ کېناست، يوه شېبه غلی و، بيا يې ورو وويل:
څه شوي؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجلۍ ژړا زور ونیو.
له چوترې څخه یې د تره چیغه راغله!
ـ دا سپی، مه را باندې وژنه! مېږه غواړي.
وارخطا ښځه کوټې ته راننوته، د نجلۍ پر خوله یې لاس کېښود، په ربړېدلي غږ یې وویل:
ـ د خدای روی ومنه! غلې شه، که دې نیکه خبر شو، خدایکه د ژوند څکه ورنه وکړي.
تواب وویل:
ـ تره ناوې! څه خبره ده؟
ځواب یې وانه ورېد.
تواب د باندې ووت، مور یې غوا لوشله، ورغی، پر اخوره کېناست. ورو یې وویل:
ـ هیلۍ یې ولې وهلې؟
ښځه غلې وه، نږدې تړلي خوسکي د غوا د غولانځې خواته زورونه وهل، د دېګ په تل باندې د شیدو د دارو د لګېدو غږ اورېدل کېده.
تواب وویل:
ـ ادې! زما خبره دې وانهورېده!
ښځې ورو وویل:
ـ څه یې کوې، خوارکۍ یې له اخه ټوخه واچوله.
ـ ولې؟
ـ هیلۍ له کارېزه اوبه راوړې، په لاره کې کوم ترېي ځوان مساپر اوبه ترې غوښتې وې، دا خبره یې ورې خور پلار ته وکړه، بس!!! غم ترې جوړ شو.
غوا وځوځېده، ښځې په بیړه له لندو خوشایو خپلې پایڅې ور ټولې کړې، په غوسه یې وویل:
ـ مرداره شې! کالي دې را بې نمازه کړل.
تواب ته یې وکتل، ورو یې وویل:
ـ د شیدو خونده یې نشته، خوسکی ور پرېږده!
تواب ټیټ شو، پړې ته یې لاس کړ، خوسکی تر غوا لاندې ووت.
ښځه دالان ته لاړه.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د تواب غوږ وتخنېد ، نېغ کېناست. جُوجُو و. هلک په خوبولي غږ وويل:

ـ دا نيمه شپه ګوره !

جُوجُو تر لاس ونيو:

ـ راځه !

تواب په حيرانۍ وويل:

ـ چېرته؟

ـ وروسته به پوه شې.

تواب د باندې ووت، د کلا د برج پر سر ګرده سپوږمۍ ولاړه وه. د هلک سترګو ته د بتېې ګوتې په اندازه سپينه رڼا ودرېده، د جُوجُو غږ يې واورېد:

ـ زه يم، په ما پسې راځه !

رڼا حرکت وکړ، تر ځمکې يو ګز پورته روانه وه، تواب ګامونه پسې واخيستل. د کلا دروازې ته ودرېد ، حيران شو ، دروازه خلاصه وه. تواب د باندې ووت، رڼا د کلي په تنګو کوڅو کې مخته تله، له يوه کوره د ځنځير شرنګ او د سپي غپېدا راغله.

تواب ورو وويل:

ـ چېرته ځو ؟

ځواب يې وانه ورېد. دی تر کلي ووت. رڼا د غنمو د شنو وږو پر سر روانه وه، بيا د ګڼو نيالګيو په پاڼو کې ننوته. تواب ګړندی شو ، د نيالګيو په مينځ کې يې لار وايسته، مخامخ يې وکتل، اوږه يې درنه شوه، ور مېږ يې کوږ کړ ، رڼا يې پر اوږه پرته وه. تواب په بيړه وويل:

ـ زه بېرته ګرځم.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

ـ زړه دې، خو په خبرېدو ارزي.

ـ نو چېرته ځو ؟

رڼا پورته شوه ، دښته يې په مخه ورکړه، تواب ګامونه ګړندي کړل. پاو ووت، رپانده جنډو ته ودرېد. رڼا بېرته راوګرځېده.

تواب وويل:

ـ هد يره ده، وبرېږم.

جُوجُو په خبره کې ورولوېد:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـاه ګرانه ! له ژوندیو ووبربره.

ـخو تر هدیرې ور هاخوا پردی کلی دی، په دې نیمه شپه کې هلته څه کوو؟

رڼا پر قبرونو د را شنو شویو شنو سپاندو او ځوځو پر سر تېره شوه، تواب مخکې لاړ، د سپوږمۍ رڼا د کورونو پر خړو دېوالونو لګېدله. رڼا یو دم ورکه شوه، هلک ورغی، په ګڼو نیالګیو کې یې د جُوجُو غږ واورېد:

ـدېخواته !

تواب ورمېږ کوږ کړ، جُوجُو پر لښته ناست و، د سپوږمۍ رڼا یې تر روڼ ځان وتله. تواب یې تر څنګ کېناست، ورو یې وویل:

ـدلته څه کوو؟

ـیوازې دروازې ته ګوره !

تواب مخامخ وکتل، د سپوږمۍ رڼا د یوه کور په خړ دېوال کې لرګینې دروازې ته سیخه وه. تواب ورو وویل:

ـولې؟

ـاه ګرانه ! حوصله ښه ده.

هلک غلی شو، څنګ ته له لانده لښتي د چونګښو کوررړا راتله. یو چا وټوخل، تواب په پاڼو کې ننوت، مخامخ یو څوک تېر شول، پر اوږه تم کړې بیلچه یې د سپوږمۍ رڼا ته ځلېدله.

تواب ورو وویل:

ـدهقان دی.

جُوجُو په خبره کې ورولوېد:

ـپوهېږم. تحقیق مې کړی، دلته اوبه کمې دي، د کاریز اوبه د شپې هم په وار وي. پاو ووت، لیرې له یوه کوره د ماشوم کمزورې نرۍ ژړا راتله.

تواب وویل:

ـولې ناست یو؟

ځواب یې وانه ورېد. یودم له مخامخ دروازې سره ځنځیر ولګېد، له دروازې یو سر راووت، یوې بلې خواته کوږ شو، پله نیمکښه شوه، یو سړی ودرېد، مخامخ د دوی پر خوا را روان شو.

جُوجُو وویل:

ـودې پېژانده؟

ـنه

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـتره دې دی.

تواب په بېړه له سترګو پاڼې لیرې کړې، ځیر شو، د سپوږمۍ رڼا د سړي څېرې ته برابره وه، هلک په حیرانۍ وویل:

ـتره مې په دې نیمه شپه کې دلته څه کوې؟

جُوجُو غلی و، سړي تر لښتي ټوپ کړ، د هډېرې خواته یې ګړندي ګامونه واخیستل.

جُوجُو وویل:

ـبس! همدومره.

د پاڼو په مینځ کې د بټې ګوتې په اندازه نری رڼا پورته شوه، تواب په رڼا پسې روان شو، رڼا تر هډېرې ښکاره بدله. هلک ورغی، جُوجُو د یوه سیمیټي قبر پر ژۍ ناست و. تواب مخامخ ورته ودرېد.

جُوجُو وویل:

ـتره دې یوې کونډۍ ته ورځي.

د تواب زنګنونه ولړزېدل. ځای پر ځای کېناست.

جُوجُو وویل:

ـتېره اونۍ ستاسو د کلا د برج پر سر ناست وم، نیمه شپه وه، څه مې لیکل، یو دم مې د کلا د دروازې چونګا واورېده، ورغلم، تره دې په احتیاط د باندې ووت، شکي شوم، تر دې کوره مې تعقیب کړ، له کونډې سره یو ځای پرېووت.

جُوجُو غلی شو، یودم یې وویل:

ـاه ګرانه! اوښکې ښې نه درسره ښکاري.

تواب خپل سر په دواړو لاسونو کې ونیو.

جُوجُو وویل:

ـخوابدون مې نه دربانديې لورېده، خو مجبور شوم، تره دې د خپلې لور مخ ته ځکه سوکان ونیول چې یوه تږې ناشناخته ځوان ته یې اوبه ورکړې وې، خو دی.

جُوجُو غلی شو. تواب په ژړغوني غږ وویل:

ـباور مې نه راځي، تره مې تر پنځه پنځوسو کلونو اوښتی دی، اوږده ږیره، په ملا پسې پنځه وخته لمونځ، ثوابي روژې...توبه!

تواب غریو واخیست.

جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــد يو چا په ظاهره مه غولېږه !
هلک ورو ورو سونګېده.
جُوجُو وويل:
ــغواړم چې د کونډې په اړه هم يو څه درته ووايم، خو دا مناسب ځای نه دی، بوتې دي، بايد هوارې ته لاړ شو.
تواب په پښو ودرېد، دواړه دښتې ته ورسېدل.
جُوجُو وويل:
ــتر دې بل ښه ځای نه شو موندلی.
هلک پر شګلنه ځمکه پلتۍ ووهلې.
جُوجُو پر ځمکله لاس تېر کړ، غولی ځلور کونجه وړې رڼا ونيو.
جُوجُو وويل:
ــدلته مې د کونډې په اړه يو څه ليکلي دي. غوږ ونيسه ! يو پردی سړی، يوې ښځې ته راغی، يو ساعت ورسره و، بېرته لاړ.
ښځې توشکه واړوله، څو چړموړلي لوټونه يې سترګو ته ونيول، يو دم يې کوکه کړه، په چيغو چيغو يې وژړل، سر يې څو ځله پر دېوال وواهه، ټکری يې ور واخيست، انګړ ته ووته، د ځا پر بېلر يې د دواړو لاسو نو ډنګرې ګوتې کېښودې، لاندې، اوبو ته يې وکتل، د رڼو اوبو پر سر سپينو ستورو ټال خوړ. يو دم يې کوکه کړه، خولې ته يې لاس ونيو، سا يې تر پزې راوخته. هغې ژړل او زه د بېلر پر مخامخ ژی ورته ناست وم. ما د ځا په اوبو کې د ښځې د اوښکو د لوېدو غږ اورېد.
ښځې پورته وکتل. په غريو کې يې وويل:
ــاه خدايه ! زه د ژوند کولو حق نه لرم، نن مې خپل عزت په پيسو ورکړ.
يو دم د بېلر پر ژی کېناسته، پښې يې ځا ته ور وغځولې، ناڅاپه يو غږ راغی:
ــادې ! تږی يم.
ورو مې کتل، په چوتره کې يو ځلور ــ پنځه کلن ببر سری هلک ولاړ و.
کونډې منډه ورواخيسته، ماشوم يې پر خپل ټټر پورې ټينګ ونيو، په چيغو چيغو يې وژړل...مور ژړل، ماشوم غلی و.
وروسته دواړه يوې بلې کوټې ته ننوتل، پسې ورغلم، څراغ بل شو، يوه وړه نجلۍ پرته وه، اووه کلنه، يا تر دې يو څه ډېره، خو نجلۍ وچه کلکه وه، کله کله به يې زګېروی شو، وبه يې ټوخل، تېزه تېزه ساه به يې ووهله، بېرته به غلې پرېوته.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه پورته په تاخچه کې ورته کېناستم. د نجلۍ د مخ پر راوتليو هډوکو يوازې خړ پوستکی پروت و.
کوچني هلک په وړه ژبه وويل:
ـ ادې ! ولې دې ژړل؟ ډوډۍ نه شوه درته پاتې؟
ښځه غريو واخيسته:
ـ نه ګرانه ! خور ته دې خپه وم.
يو دم يې تر ماشوم لاسونه راوګرځول. وخت ووت، ماشوم يې هماغسې له غېږې نه جلا کاوه،
وروسته يې په ژړا کې وويل:
ـ د خور د علاج نيمايي پيسې مې پيدا کړې، پاتې يې بل وخت راکوي.
هلک خپله مور پر تندي ښکل کړه، مخامخ ورته ودرېد ، ښځې پر خپل مخ ټکرې ور کش کړ، په ژړا
کې يې وويل:
ـ اه ګرانه ! د ليدو وړ نه يم. مه راته ګوره.
ماشوم په خواره خوله وويل:
ـ ولې؟
ښځې ځراغ ته ور پوه کړل، همالته د خپلو اولادونو تر څنګ پر زاړه ليکې ليکې تغر پرېوته. ما يې
يوازې سلګۍ اورېدې. څه به مې کول؟ له هغه ځايه را ووتم، خو پوښتنې راسره پاتې وې، له چا به
مې مالومات غوښتل؟ نه پوهېدم.
يو دم مې کړپ واورېد ، د ستورو رڼا ته مې يوه توره پيشو ولېده، پيشو د دېوال پر سر روانه وه،
ورغلم، پر سرداو ورته کېناستم، خو پيشو د کونډې په اړه ډېره نه پوهېده، لنډه يې را ياده کړه چې
د کونډې په کور کې يې تر اوسه د غوښې بوی نه دی حس کړی، له ناتاره (په شړومبو کې لنده
ډوډۍ) پرته بل څه نه خوري، نو نه يم ورته راغلې.
پيشو ته مې وويل:
ـ داسې څوک شته چې د کونډې په اړه مالومات راکړي؟
ـ يو زوړ سپی دی، څو کاله د دوی کره و ، خو کله چې د کونډې خاوند مړ شو ، ګېډه يې نه ډکېده،
تېوله ورځ به د کلي په ډېرانونو ګرځېده، اخير يې د مجبوريت له مخې کور پرېښود ، اوس د
ولسوالۍ په بازار کې د قصابيو مخې ته پروت وي.
په خبره کې يې ور ولوېدم:
ـ خو هلته ډېر سپي دي.
پيشو هوښياره وه، زما مطلب يې ژر واخيست:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـزوړ سپی په اسانه موندلی شې، کینه پښه درنه پسې اخلي. یوه شپه د یوه کور سره چرګه ګېدړې وتښتوله، خو سړي زاړه سپي ته ټوپک ونیو، ډز پر پښه ولګېد.
پیشو همدومره خبرې وکړې، په ادب یې له ما لار وغوښته او خپله مخه یې ونیوله.
زه په هماغه شپه د ولسوالۍ بازار ته لاړم، زوړ سپی مې په اسانۍ وموند، د دوکانونو شاته یې د حلالو شویو غواوو پاتې شوې وچې وینې څټلې. لومړۍ پوښتنه مې د کونډې د مېړه په اړه وه.
سپي ښه خوله ترې وهله، را یاده یې کړه چې له کونګرېټو به ورسره و، د کونډې مېړه په کلي کې کوچنی دوکان درلود، یو سهار ښار ته په سودا پسې لاړ، خو مازیګر یې په تابوت کې راووړ، کونډې ځان له ځمکې ځمکې ویشت، وېښته یې شکول، خو ګټه یې نه درلوده. د کلیوالو له خبرو پوه شوم چې د سورلۍ موټر په ماین ختلی و، دوی په خپلو کې سره ویل چې مړی د ښکارېدو نه دی. زما هم زړه ته ولوېده، له تابوته د سوځېدلو غوښو بوی راته.
بس! کونډې ته غمونو ور مخه کړه، پوډري لېوره یې دوکان خرڅ کړ او ایران ته لاړ. کونډه سوال ته مجبوره شوه، خو د انسانانو زړونه سخت دي، وچه ډوډۍ به یې په سختي موندله. وروسته یې لور ناروغه شوه، نه پوهېږم چې څه بلا وهلې ده، خو علاج یې ډېرې پیسې غواړي.
جُوجُو غلی شو، پر غولي یې لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.
تواب په غریو کې وویل:
ـکونډه د خپلې لور د تداوي له پاره زما له تره سره پرېوته؟
جُوجُو وویل:
ـتره دې شرط ورته اېښی و، نن به یې پاتې دوه نیم زره افغانۍ هم ورکړې وي.
تواب یې په خبره کې ورولوېد:
ـتره مې باید خپله سزا ووینې.
جُو جُو وویل:
ـاه ګرانه! دومره سر مه پسې ګرځوه! ماته یې پرېږده.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب سترګې رنې کړې ! مور يې تر څنګ ناسته وه، هغې ورو وويل:

ـ سره غرمه دې کړه، مکتب دې هېر دی؟

هلک د باندې ووت. په چوتره کې هېڅوک نه و، پر دسترخوان خيرنې پيالې، توره چايجوشه او له پاستو ايستل شوې خامې ژۍ پرتې وې. تواب له ځا بوکه را وايسته، څو لپې اوبه يې مخ ته ور واچولې، د تره له غوسې ډک غږ يې واورېد:

ـوا وا ! نه لمونځ، نه اودس ! د سپي غوندې مردار مخ دې نيولی دی، خدای ته به څه وايې !

تواب ور وکتل، تره يې د دالان په وره کې ولاړ و.

تواب کوټې ته ننوت، د تره له ملنډو ډک غږ پسې ورغی:

ـدا کور به بې برکته کړې.

تواب بکس ور واخيست، مکتب ته لاړ، ټوله ورځ يې د خولې خوند بد و، غرمه يې کور ته زړه نه کېده، کلا ته نږدې سره لمر ته د لښتي پر ژۍ کېناست، پښې يې اوبو ته ور وغځولې، يو دم يې تلې وتښخېدې، ناره يې کړه، په بيړه ودرېد. جُوجُو له اوبو راووت، تواب وويل:

ـزړه مې دې بوټ را وايست.

بېرته غلی کېناست.

جُوجُو وويل:

ـچورت دې سم نه دی.

د تواب شونډې وخوځېدې:

ـتره ته مې غوسه راځي، خو تر هغه مې هم کونډې ته خوا بديږي.

جُوجُو وويل:

ـما يې فکر کړې !

تواب په حيرانی ورته وکتل:

جُوجُو وويل:

ـله بکسه دې قلم او کاغذ راوباسه !

هلک هماغسې وکړل.

جُوجُو وويل:

ـوليکه !

ـڅه؟

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ولیکه ! تا د یوې مجبورۍ ښځې عزت ته په سپکه وکتل، بس ! په دوو ، دریو ورځو کې به د ټوپک خوله درواوړي !

جُوجُو غلی شو ، کاغذ ته یې وکتل، ویې ویل:

ـ ښایسته خط نه لري، خو بیا هم ښه دی، لوستل کېږي.

کاغذ یې د هلک له لاسه کش کړ.

تواب مخامخ وکتل، لیرې د غونډۍ په لمنه کې تور سیرلي، د تورو ټکو غونډې ښکارېدل. ورو یې وویل:

ـ ښه نو ، دا خط څه کوې؟

ځواب یې وانه ورېد ، ورمېږ یې کوږ کړ ، جُوجُو نه و.

تواب کور ته لاړ ، ډوډۍ یې له مستو سره وخوړه ، اوږد وغځېد ، مازیګر یې اوبه وخوځېده. خور یې وه ، هغې په خواشینۍ وویل:

ـ پلار مې ډاکټر راووست.

تواب په بیړه کېناست، سترګې یې ومومښلې:

ـ څوک ناجوړه دی؟

ـ لالا مې سرې تبې نیولی، په دې ګرمې کې غبرګې برستنې ورباندې پرتې دي.

تواب ولاړ شو ، د تره کوټې ته ورغی، ډاکټر پېچکارۍ ډکوله، پلار او نیکه یې غلي ناست ول.

تواب خپل تره ته وکتل، لړزې اخیستی و ، پر لاندنۍ چاودلې شونډه یې ډومبک وینه پرته وه.

تواب خپلې کوټې ته لاړ ، ورو یې وویل:

ـ جُوجُو !

ځواب یې وانه ورېد. منډه یې واخیسته، د کلا د دروازې تر مخ ودرېد:

ـ جُوجُو !

باغ ته لاړ ، د انګورو د تاکونو په مینځ کې ودرېد ، چیغه یې کړه !

ـ جُوجُو !

پرررر ، شو ، له شنو پاڼو خړې مرغۍ والوتې.

تواب پر پوله کېناست، شېبه ووته، پزه یې کش شوه ، جُوجُو وخندل:

ـ کوټ، کوټ، کوټ... ډېر راپسې وګرځېدې؟

تواب په غوسه وویل:

ـ ځان راوښیه، په تره دې څه ټکه راوستې ده؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر پوله سپینه رڼا را وګرځېده:

ـ اه ګرانه ! تره دې ډېر بې زړه دی !

ـ نو تا څه وکړل؟

ـ هېڅ ! کونډې ته یې یوه ارزان بیه ګوتمۍ اخیستې وه، را پټه مې کړه، تره دې غرمه ویده و، ګوتمۍ او کاغذ مې په خولۍ کې ورته کېښودل. خرهاری یې د زغملو نه و، غوسه راغله، پر پزه مې خوله ور ولګوله، سړی نېغ کېناست، خولۍ ته یې وکتل، رنګ یې والوت، کاغذ یې ولوست، چیغه یې کړه، شا پر تخته بېسده پرېووت.

تواب په خبره کې ور ولوېد:

ـ که یې زړه درېدلی وای، بیا؟

جُوجُو وویل:

ـ ځورېدا ورته ښه ده، دی به تر اوسه په دې فکر کې وي چې په رڼا ورځ یې څنګه په خپل کور کې خط او ګوتمۍ په خولۍ کې ورته کېښودل.

جُوجُو غلی شو، وروسته یې یو دم وویل:

ـ له کونډې سره مرسته کوې؟

ـ هو

ـ نو یو بل خط هم ولیکه. دوه، درې ټکي بس دي. په دوو ورځو کې د کونډې له پاره د پنځو لکو افغانیو تیارول او که د برش مرمۍ؟

دا هم ولیکه چې پیسې به د شپې دوولس بجې په زړه ژرنده کې ږدې او له کونډې به لیرې ګرځې.

تواب په حیرانۍ ورته کتل.

جُوجُو وویل:

ـ بله چاره نه وینم، خط په پاکټ کې واچوه، تره ته دې ووایه چې له فوټباله راتلم، له ګڼو ونو یو ناشناخته سړی راووت، سپېره، ډبل برېتونه یې لرل، سترګې یې سرې وې، پر مخ یې یو لوی تازه پرار (زخم) ښکارېده او له جېبه یې د توپانچې میل راوتلی و. همدا پاکټ یې راته ونیو.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب غلی کېناست، مخې ته يې وکتل، پانې وې لاس يې ور وغځاوه، نرۍ څانګه يې په دوو ګوتو کې ټينګه کړه، کړس شو، څانګه ماته ملا، لاندې وځړېده. په نوې پيدا شوې چوله کې يې ژرندې ته وکتل، ړنګ دېوالونه له ورايه ښکارېدل، د ژرندې زړه ناوه وچو بوټو نيولې وه.

تواب ورو وويل:

ـ جُوجُو؟

ځواب يې وانه ورېد.

کونګ ناري کړې، تواب په بېړه پورته وکتل، د ونې په ګڼو پاڼو کې هېڅ هم نه ښکارېدل، سپينې سپوږمۍ ته پنډې ورېځې ور روانې وې، له کلي د سپيو غپا راتله پانې وخوځېدې، هلک په بيړه ولاړ شو.

جُوجُو وويل:

ـ زه يم.

تواب سوړ اسويلی وايست، بېرته کېناست.

سپينه رڼا را تاو شوه، جُوجُو وويل:

ـ وختي راغلی يې؟

تواب ژرندې ته کتل...

جُوجُو وويل:

ـ بېځايه مه وېرېږه !

تواب په خبره کې ورولوېد:

ـ اوس هم د زړه په زور راغلم.

جُوجُو وويل:

ـ يوه ښځه مې ولېده، ماشوم يې د بلاوو او لېوانو په کيسو ويداوه، وېروونکې خبرې يې ورته کولې، ويل يې، د باندې توره بلا ولاړه ده، که ويده نه شوې، يوه ګوله به دې کړي.

ته هم نه يې ملامت، ډاډه يم، مور يا انا به دې دا رنګه کيسې درته کړې وي، څوک چې په ماشومتوب کې ووېروې، په لويوالي کې لوی زړه مه ورنه غواړه !

جُوجُو غلی شو، تواب ته يې وکتل، هغه د ژرندې ړنګو دېوالونو ته وچې سترګې نيولې وې...

جُوجُو وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ مه وېرېږه، موږکان دي، په رالوېدلو وچو پاڼو خېژي.
تواب هماغسې ژرندې ته کتل...
جُوجُو وويل:
ـ اه کرانه ! زړه دې مه خوره، شپه تر ورځې ښه ده، انسانان ويده دي، تاوان نه رسوي.
جُوجُو غلی شو، چوپه چوپتيا وه، پر پاڼو د موږکانو د تېرېدو غږ راته، ليرې يوه چرچرک نارې وهلې...
شېبه ووته، جُوجُو وويل:
ـ اوس يې وخت دی، تره دې بايد راغلی وای.
تواب په خبره کې ور ولوېد:
ـ راځي !
ـ ډاډه يې؟
هو، پرون ماښام مې خط ورکړ، د برېتور سړي څېره مې نوره هم له وېرې ورته ډکه کړه، لاره ترې ورکه شوه، کوټې ته ننوت، شېبه وروسته يې ښځې چيغې کړې، تره مې بيا ضعف کړی و. خو سهار ته په خپلو پښو تر موټره ورغی، د کلا دروازه ما ورته خلاصه کړه، رنګ يې ژېړ و، مازيګر پلی کور ته راغی، نيکه ته يې وويل چې موټر عوارض پيدا کړي و، خرڅ يې کړ، په پيسو به يې بل موټر واخلي.
جُوجُو وويل:
ـ نيکه يې قانع کړ؟
ـ تره مې د موټرو په کاروبار ښه پوهېږي، دا رنګه سوداوې يې پخوا هم کړې وې.
کړپ شو، تواب ځان ټيټ کړ، پاڼې يې ورو له سترګو ليرې کړې، تره يې د ژرندې مخې ته ولاړ و، يوې بلې خواته يې په وېره کتل. وروسته يې د ژرندې پر ناوه يوه غوټه کېښوده.
جُوجُو ځانګې وښورولې، د تواب تره يو دم چيغه کړه ! زنګنونه يې پر ځمکه ولګېدل، په زوره يې وويل:
ـ د خدای له پاره ! واړه ماشومان لرم !
جُوجُو يوه څانګه ماته کړه، له کړپ سره، سړی پر ځمکه پرېووت، خپله پزه يې پر غولي وموښله !
ـ توبه مې ده، بد مې کړي، د خدای روی ومنئ، بيا به داسې نه کوم.
سړي يوه شېبه توبې وايستې، بيا ورو ولاړ شو، تواب تر هغو پسې کتل چې په تورو ونو کې ننوت.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:
ـدا خو ډېر بې غېرته و...
تواب په خبره کې ور ولوېد:
ـ له رسوايۍ ډارېده.
جُوجُو وويل:
ـ راځه!
دواړه د ژرندې ناوې ته ودرېدل، تواب غوټه خلاصه کړه، د زرګونو پنځه ترلي بنډله وو.
جُوجُو وويل:
ـدا پيسې بايد کونډې ته ور ورسوې.
تواب په پوښتونکي نظر ورته وکتل.
جُوجُو وويل:
ـزړه دې غټ ونيسه، زه درسره يم.
تواب نيم ساعت وروسته د کونډې د کور دروازې ته ولاړ و. هلک د دروازې په ليخک کې ترلې غوټه کېښوده، شاوخوا يې وکتل، يوه تيږه يې له خاورو راپورته کړه، دروازې ته يې ونيوله او دروازه يې پرې وټکوله.
منډه يې واخيسته او دروازې ته مخامخ په ګڼو نيالګيو کې کېناست، سپوږمۍ تېزه وه، ان د دروازې پر سر د غومبسو غټه ځاله هم ښکارېدله.
وخت ووت، دروازه خلاصه نه شوه.
جُوجُو د تواب پر ورانه چونډۍ ولګوله.
تواب ورو ولاړ شو، بيا يې دروازه وټکوله، په منډه يې ځان تر نيالګيو را ورساوه.
د کونډې وارخطا غږ يې واوېد:
ـڅوک يې؟
وخت ووت، دروازه هماغسې ترلې پاتې شوه.
جُوجُو وويل:
ـيو ځل بيا!
تواب غلی ولاړ شو، داځل يې دروازه يې په شدت وټکوله.
کونډې وويل:
ـڅوک يې؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازه خلاصه شوه، وارخطا ښځه په وره کې ودرېده، په لاس کې يې د تناره سيخ نيولی و. ښځې يو ې بلې خوا وکتل، يوه شېبه ودرېده، بيا يې غوتې ته پام شو، ور وايې خيسته او کور ته ننو ته.
جُوجُو وويل:
ـ راځه!
تواب په حيرانۍ ورته کتل...
جُوجُو وويل:
ـ زېره دې، که غواړې چې د کونډې له حاله خبر شې، نو په ما پسې راځه.
تواب حرکت ونه کړ.
جُوجُو وويل:
ـ مه وېرېږه. نه دې ويني.
تواب وويل:
ـ خو دروازه تړلې ده، د ځنځير شرنګ دې وانه ورېد؟
جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:
ـ اه ګرانه! نوي خو مو نه دي سره پېژندلي.
تواب دروازې ته ودرېد.
جُوجُو ورک شو، شېبه وروسته د دروازې ځنځېر ورو له درې سره ولګېد، تواب اوږه ورکړه، دروازه نيمکښه شوه. هلک په احتياط انګړ ته ور ننوت، شاوخوا يې وکتل، سپېره غولی و، ان يو شين ډکی هم نه ښکارېده، يوازې له شا سره يو کوډ نيالګی ولاړ و. تواب چوترې ته وخوت، يو دم ځراغ ولګېد، تواب پرېووت، د جُوجُو ورو غږ يې واورېد:
ـ دې خواته!
هلک ورونښويېد، له کړکۍ سره غلی کېناست. کوټې ته يې وکتل، کونډه حيرانه ناسته وه، خلاصې غوټې ته يې وچې سترګې نيولې وې. وروسته يې يو دم يو بنډل ور واخيست، ځراغ ته يې ورنږدې کړ، په ځير ځير يې ورته وکتل.
بيا يې يو ناڅاپه وخندل، خندا يې زوروزنيو، د هغې تر څنګ پروت ماشوم کېناست، په حيرانۍ يې خپلې مور ته وکتل، په وېره يې وويل:
ـ ادې! ډوډۍ دې موندلې ده؟
ښځې مخ ور واړاوه، يو دم يې غېږه ترې تاوه کړه، بېرته يې له خپل تتره ببل کړ، پيسې يې ور واخيستې، په خوند يې وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دومره پیسې مې په ژوند نه وې لیدلې.
ماشوم غلی و.
ښځې وویل:
ـ اوس به دې نو خورکۍ د کابل په ډاکټرانو وګرځوم، خدای به یې جکه جوړه کړي.
ماشوم ورو وویل:
ـ ډوډۍ به ډېره وي؟
ـ هو زړه ! سهار به یوه ګونۍ اوړه را وغواړم، له دې ایسته به خپل تنور بلوو.
نجلۍ وسونګېده. ښځې د هغې خوار ولي وښورول، په خوند یې وویل:
ښایستې لورې، سترګې رڼې که !
نجلۍ هماغسې پرته وه.
ښځې وویل:
ـ وګوره، پیسو ته وګوره ! ټول زرګون دي.
نجلۍ مړاوې د مور په لاس کې نیولې بنډل ته وکتل، په زحمت یې وویل:
ـ چا راوړې ؟
ښځه غلې شوه، شېبه وروسته یې ورو وویل:
ـ نه پوهېږم !
چوپه چوپتیا شوه، مور، لور او زوی پیسو ته کتل...
د ښځې شونډې وخوځېدې:
ـ ملایکو !
ټول غلي وو، یوه هم کومه خبره ونه کړه، پر خړ دېوال د ماشوم د ببرو وېښتو سیوری لړزېده.
جُوجُو د تواب پزه کش کړه، تواب ولاړ شو، ورو له انګړه ووت. مخکې لاړ. تر هد پرې تېر شو.
جُوجُو وویل:
ـ نېک کار خوند نه لري؟
تواب ځړېدلی سر روان و.
جُوجُو وویل:
ـ سمه ده، څه مه وایه.
وخت ووت، تواب د کلا تر مخ د مېلمنو د کوټې بام ته وخوت، پر سپېره ډاګ ستوني ستغ اوږد وغځېد. پورته یې وکتل، د سپوږمۍ رڼا تېزه وه، ستوري تت ښکارېدل.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وویل:
ـکور ته نه ځې؟
تواب سوړ اسویلی وایست:
ـنه، د تره له سوبه (علته) مې زړه نه کېږي.
غلی شو.
جُوجُو وویل:
ـبیا ژاړې !
ـنه
ـما دې په سترګو کې سپوږمۍ ولېده، صافه نه وه، یوې بلې خوا ته ړنګېدله، اوښکې وې.
تواب ټوخي واخیست، یوه شېبه یې وټوخل، ویې ویل:
ـکونډه او د هغې ماشومان مې سترګو ته ولاړ دي.
جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:
ـاه ګرانه ! دا خو یوازې یوه وه، که په نورو کیسو پوه شې، زړه به دې وچوي.
جُوجُو غلی شو، یودم یې وویل:
ـاورې؟
ـڅه؟
ـد ببلچې غږ
ـهو، خو ډېر لیرې دی.
جُوجُو وخندل:
ـدومره هم نه، له وېرې ورو کار کوي.
تواب وویل:
ـنو دا وخت؟
جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:
ـراځه ! ځینې خبرې باید درته مالومې شي.
دواړه له بامه ښکته شول، ولاړ غنم یې په مخه ورکړل، تېرو لوخو ته ودرېدل. تر لوخو ور ها خوا یو چا د کاریز اوبه اړولې.
تواب په بیړه وویل:
ـدا خو تاجو دی، ده پرون اوبه ولګولې. نوبت یې تېر شو.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جُوجُو غږ يې واورېد:

ـد اوبو په غلا پسې راوتلی.

ـاه، نه يې شم منلی، د تاجو له غلا نه بد راځي، حرامه يې ګڼي.

ـاوس خو يې وينې.

تواب غلی شو.

جُوجُو وويل:

ـراځه!

دواړه بېرته شاته وګرځېدل، له ګڼو چنارانو ووتل، د زنګولې غږ راغی، د پچو بوی له خاورو سره ګډ و.

تواب ته غوسه ورغله:

ـد خدای له پاره، کوچي شنو تاکونو ته رمه ور پرې ابېي.

دواړه د پخڅې تر څنګ تېر شول، يو څوک پر سر داو ناست و، پر دېوال له راغليو څانګو يې زردالو شکول، پورته سپينه سپوږمۍ ولاړه وه.

تواب ځړېدلی سر د کلا خواته روان شو.

جُوجُو وويل:

ـځينې نورې خبرې هم شته.

ځواب يې وانه ورېد.

* * *

تواب پر خامه هندوانه وخوت، سپين ښويه بوجان (زړي) ترې را ووتل، خټکي ته يې د تېره بوټ څوکه سيخه کړه، خټکی له جوړنګ بېل شو، ورغړېد او په لښتې کې ولوېد. بکس يې کېښود، يو دم يې د پالېزه پر جوړنګانو خپرې کړې لانده بوټي له بېخه راوتل.

تواب ستړی شو، بکس يې شاته واچاوه، لېرې يو چا رشقه رېبله ورغی، په لوړ غږ يې وويل:

ـپالېز مې دې له بېخه را وايست.

په رشقه کې د لور د تېرېدو غږ ودرېد، سړي ملا سيخه کړه، حيرانې سترګې يې له چخړو ډکې وې.

په سره سينه يې وويل:

ـ په سد يې؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تواب شونډې وخوځېدې !

ـ تاجو ! که يې نه منې ، نو ورشه ويې ګوره !

د سړي تندى تريو شو:

ـ غټان په خپل نوم مه بوله !

هلک غبرګ لاسونه د سړي سترګو ته ونيول:

ـ ها ! نوکانو ته مې وګوره، له ختو ډک دي.

سړي لور کېښود ، پوله يې په مخه ورکړه، تواب هم ګړندي ګامونه پسې واخيستل. سړی د پټي په کونج کې را ايستل شويو جوړنګانو ته ودرېد.

يوه شېبه غلى و ، بيا يې يودم څمکې ته لاس کړ، يوه وړه شکېدلې هندوانه په ګوتو ورغله، تواب سر ټيټ کړ، هندوانه پر پوله ولګېده، چاک شوه او راوتلو اوبو يې خاوره ورسره ورغړوله.

سړي تبرې ته لاس کړ، تواب چيغه کړه !

ـ ته غل يې، تبره شپه دې د کاريزه اوبه اړولې.

د سړي له لاسه تبره ولوېده.

تواب وويل:

ـ تا د ګل رحيم اکا يتيمانو ته هم ونه کتل، يوازې دوه پټي لري، خو ته د کاريزه سلامت شوا روز خورې، بيا دې هم اوبه ترې غلا کړې !

سړي حيرانې سترګې ورته نيولې وې.

تواب وويل:

ـ په جومات کې يې وايم.

سړي يودم وخندل:

ـ ټول پالېز تر تا جار، ټوکې مې کولې، نه يم په غوسه.

بيا يې خپل جيب ته لاس کړ، شلګون يې راوايست:

ـ هه ! په مکتب کې به څه پرې واخلې.

تواب روان شو ، مخکې لاړ، شاته يې وکتل، سړي شلګون ورته ونيوراوه.

د تواب بکس دروند شو ، جُوجُو وويل:

ـ ښه دې ونه کړل.

د تواب شونډې وخوځېدې:

ـ اوس کوچيانو ته ورځم.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:
ـ اه ګرانه! بدو ته په بدو ځواب مه وايه.
تواب ځړېدلی سر روان و.
جُوجُو وويل:
ـ مکتب به څنګه کوې؟
ـ اول سات خالي دی.
تواب تر فصلونو ووت، د ښته يې په مخه ورکړه، د غونډۍ په لمنه کې د کوچيانو تورې کېږدۍ ولاړې وې.
جُوجُو وويل:
ـ د تېرې شپې کوچی به په کومه يوه کې پسې غواړې؟
غټې کوچياني سپي غپ وهل، منډه يې را واخيسته، بکس سپک شو، سپی ځای پر ځای ودرېد.
وربوز يې پر خاورو کېښود، لکۍ يې له ځمکې مړه دوړه پورته کړه، بېرته کېږدۍ ته ور وګرځېد.
بکس درونړ شو:
ـ دلته يې نه شې موندلی.
تواب وويل:
ـ ولې؟
ـ سپي را ياده کړه چې بېګانۍ رمه تر غونډيو ورهاخوا پسې وغواړئ.
د تواب تندی تريو شو:
ـ سپی دروغ وايي!
جُوجُو وخندل:
ـ اه ګرانه! د سپي سپکاوی مه کوه، که خبر شي نو د ځان توهين يې ګڼي.
تواب پر يوه هواره تېږه کېناست. مخامخ يې وکتل، دوو ځوانو کوچيو پچې جارو کولې، خرو لنډه لنډه ګامونه اخيستل، پښې يې تړلې وې.
د جُوجُو غږ يې واورېد:
ـ د کوچيانو ژوند سخت دی.
تواب وويل:
ـ خو ماته خوند راکوي.
جُوجُو وخندل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ په دې خبرو پسې مه ګرځه !
تواب غلی و.
جُوجُو وويل:
ــ راځه !
ــ چېرته؟
ــ دا خوند بايد له نږدې ووينو.
هلک ورو روان شو ، له يوې کېږدۍ يوه بوډۍ راووته.
تواب په شونډو کې ووېل:
ــ د کورتو اخيستلو بانه ښه نه ده؟
د جُوجُو غږ يې واورېد:
ــ ترڅو به په دروغو ژوند کوی؟
بوډۍ خپله چونډاره لمن د سپي سترګو ته ونيوله. په زهير ، خو ډډ غږ يې ووېل:
ــ څه غواړې؟
تواب ور مخته شو:
ــ د يوه کوچي پوښتنه مې کوله، بېګا يې د انګورو په تاکونو کې يوه پاڼه هم نه ده پرېښې.
بوډۍ ووېل:
ــ موږ رمه نه لرو ، مازې څو مېږې راپاتې دي، مردار نه پرې خورو.
تواب په خبره کې ور ولوېد:
ــ تږی یم.
سپی وغرېد ، يودم غلی پرېووت.
بوډۍ ووېل:
ــ کېږدۍ ته ور ننوځه، سپی خروړی (خوړونکی) دی.
تواب ور وکتل، سپي پر خړو خاورو خپل وربوز ايښی و.
تواب کېږدۍ ته ننوت. پر زاړه او شکېدلي ليمخي کېناست، شاوخوا يې وکتل، ځنګ ته خيرنې بسترې پرتې وې، پورته مات شکېدلي غلبېلونه را ځړېدل.
يودم يې غوږ سوړ شو ، ورمېږ يې کوږ کړ ، بوډۍ له اوبو ډک جام ورته نيولی و.
تواب لاسونه ور وغځول، شونډې يې د جام پر ژۍ کېښودې، اوړه يې درنه شوه ، جُوجُو ووېل:
ــ دوې ورځې دلته وم، په همدې جام کې سپي خوله وهله.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب یو دم وتوخل، له خولې يې نریو رنړو اوبو داره وکړه.
بوډۍ وویل:
ـبسم الله.
تواب جام پر غولي کېښود.
زګېروی شو، تواب شاوخوا وکتل، برېستنې وښورېدې. بوډۍ ورغله، غبرګې برېستنې يې چوله کړې، ببر، سره ننښتي ژېړ وېښته ښکاره شول.
بوډۍ وویل:
ـجار!
د تواب غوږ وتخنېد:
ـلمسی يې ده، غونډل چیچلې.
تواب د برېستنو خواته ور وښوېد.
بوډۍ د نجلۍ مخ لوڅ کړ، د هغې پر لمر سوځولي تور تندي يې لاس کېښود، سوړ اسوېلی يې وایست:
ـلکه له تناره چې دې را ایستلې وي.
تواب وویل:
ـډاکټر ته مو نه ده وړ وستې؟
بوډۍ خپلې لمسۍ ته وچې سترګې نیولې وې.
تواب وویل:
ـغونډل خطرناکه دی.
بوډۍ یو دم ور وکتل:
ـته له کومه پوه شوې؟
د تواب ژبه بنده شوه:
ـما، ما
بوډۍ وویل:
ـته بې څه نه يې، په غیبو پوهېږې، سپی هم څه نه درته وایي.
تواب غلی و.
بوډۍ د خواست په ژبه وویل:
ـها زویه، خدای دې په ځواني برکت که، ماته خو بزرګ ښکارې. په دې لمسۍ خو مې یو دم وکه!

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب په حیرانۍ ورته کتل.
بوډۍ تور واړه د بګ ته لاس ور وغځاوه، د بګ یې د تواب تر مخې کېښود:
ـ ها، د یوې غړکې نوین (تازه) کوچ دي، په شکرانه کې یې درسره یوسه.
تواب ولاړ شو، بوډۍ تر لمن ونیو، تواب بېرته کېناست، شونډې یې وخوځېدې، د نجلۍ مخ ته یې خوله ور نږدې کړه، له چوف سره د هغې په ببرو وېښتو کې نښتې پلاله وخوځېده.
تواب په بېړه له کېږدۍ ووت، منډه یې واخیسته. لېرې ودرېد، د پښو څرپکې یې واورېدې، ورمېږ یې کوږ کړ، سپي لکۍ خوځوله.
تواب کېناست. غوږ یې وتخنېد. جُوجُو وویل:
ـ ښه نو، ته بزرګ یې؟
تواب ته غوسه ورغله:
ـ ملنډې مه وهه!
جُوجُو وخندل:
ـ کوټ، کوټ، کوټ... د تندې ګونځې دي بیا ډېرې شوې، سپی بې حوصلې دی، یوازې اشاره غواړي، یوه ګوله به دې کړي.
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:
ـ یوه پوښتنه؟
تواب ور وکتل:
ـ څه؟
غونډل انسان وژني؟
ـ هو، تېر کال یې زموږ د دهقان کوچنی زوی وخوړ (وچیچه)، څو ورځې وروسته یې ډاکټر ته یووړ، خو په لاره کې مړ شو.
تواب غلی شو، یودم یې وویل:
ـ اوس نو مه وایه چې غونډل بې ازاره دی.
جُوجُو وویل:
ـ بیا دې هم په قضاوت کې بېړه وکړه. غونډل مې ظالم وګاڼه، خو هغه را یاده کړه چې کلونه همدلته اوسېدو، بس! کوچیان راغلل، غټې تیږې یې لیرې کړې او کېږدۍ یې ودرولې. موږ د

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږکانو یوه پخواني غار ته پناه وروړه، خو هلته یې هم په کراره نه پرېښودو ، نجلۍ ډکه بدنۍ په غار کې تشه کړه، یو شوخ زوی مې پر لمن ور وخوت او د نجلۍ غاړې ته یې خوله وروړه.

تواب غلی و.

جُوجُو وویل:

ـ ته خوشاله یې چې دا کوچۍ مړه شي؟

تواب په حیرانۍ ور وکتل.

جُوجُو وویل:

ـ ورشه، بوډۍ پوه که چې د نجلۍ غم وخوري.

تواب ورو ولاړ شو . شېبه وروسته د کېږدۍ تر مخ ودرېد. بوډۍ د کوچو له ډېگ سره راووته.

تواب ورو وویل:

ـ نجلۍ باید ډاکټر ته ورسوئ!

بوډۍ وخندل:

ـ جار، د ډانگټر کار یې نه دی، ستا دم به یې ټک پتری کړي.

یو دم یې هلک تر لاس ونیو او دواړه کېږدۍ ته ننوتل.

بوډۍ د نجلۍ له مخې برستن لیرې کړه، په خوند یې وویل:

ـ ها ورته وگوره ! کراره پرته ده.

تواب ور وکتل، د نجلۍ د خولې لنده غاړه تکه شنه وه.

بوډۍ وویل:

ـ پیاز مې په اور کې ایښی، بس! چې خوړین شو ، پر غاړه به یې ور وتړم، ټول زار (زهر) او ناوونه (چرک) به یې را وباسي.

ډډ کوچیانی غږ واورېدل شو:

ـ دا څوک دی؟

تواب په بیړه ور وکتل. له عمره پوخ چاغ، گردی سړی ولاړ و.

بوډۍ وخندل:

ـ تږی و ، خو په بزرگۍ کې یې شک نشته، یوه چوف یې سنځله کراره پرې ایسته.

کوچي لوی ډانگ د کېږدۍ ټاټ (ټوټې) ته ودراوه، خیرن بالښت ته یې ولي ولگول، په ډډ کوچیاني غږ یې وویل:

ـ ادې! جونگۍ مې خرخ کړ!

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډۍ یودم کېناسته، تواب ور وکتل، د ښځې رنګ الوتی و.
کوچي وویل:
_خوا مه بدوه، په کور کې یوه لپه اوړه هم نشته.
د بوډۍ د تندي ګونځې لا پسې ژورې شوې؟
_همدا یو جونګی راپاتې و.
کوچي ته غوسه ورغله !
_بلا ورپسې ! زښکي (هلکان) خو له لوږې نه شو مړه کولای !
مېږې رمباړه کړه، تواب ور وکتل، دوه واړه هلکان په خو ډنګرو مېږو پسې روان وو. یوه یې
پرتوګ نه درلود ، اوږده لمنه یې باد وهله.
د کوچي غږ یې واورېد:
_مړې خورې؟
تواب ور مېږ کوږ کړ، کوچي ده ته کتل.
تواب په بیړه وویل:
_نه.
تر کېږدۍ ووت، ودرېد ، کوچي ته یې مخ ور واړاوه، په وېره یې وویل:
_دا نجلۍ ډاکټر ته بوزه، مري.
کوچي چیغه کړه !
_ګل اندامې ! دا چای زار زکوم دې پسې څه که !
ښځینه غږ یې واورېد:
_ځوځ خوله (اور) نه اخلي، لانده دي.
تواب ښۍ خواته وکتل، په خړ، پنډ لوګي کې یوه ښځه پټه وه، ښځې یودم وټوخل، ولاړه شوه،
سترګې یې تکې سرې وې. بېرته کېناسته، ځوځو ته یې ور پوه کړل، غوټه لوګی یوې خواته کوږ
شو.
تواب په ځړېدلي سر ګامونه واخیستل، جُوجُو یې پر اوږه کېناست، ورو یې وویل:
_هلکانو ته وګوره !
تواب سر پورته کړ، بې پرتوګه هلک په خاورو کې ناست و، پر خوله او پزه یې مچان بونګېدل،
بل د کوټي خلاصو پښو ته پړی ور اچاوه.
جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اوس پوه شوې چې کوچیان سخت ژوند لري؟
تواب یې په خبره کې ور ولوېد:
ـ زه څه خبر وم، په کتابونو کې یې ډېر صفت راغلی، ان لوی لوی شاعران او لیکوالان یې لا په صفت نه مړېږي.
جُوجُو وخندل:
ـ اه ګرانه ! په دې خبرو پسې مه ګرځه. زه دوې، درې ورځې له کوچیانو سره وم، ډېر څه مې لیکلي، خو لمر دی، برقي توري سم نه ښکاري.
تواب غلی روان و.
جُوجُو وویل:
ـ شاعران او لیکوال دې یاد کړل، ما هم د دوی ځینې لیکنې ولوستې، خو زه ډاډه یم چې کوچیانو ته یې پر پاخه سړک د روان موټر له ښیښو ورکتلي دي، دوی له لیرې د هغې پیغلې کوچۍ تصویر را اخیستی چې په اوښانو پسې روانه ده، خو هېڅکله یې د هغې له وچو شونډو راوتلې سترې (اه) نه دی اورېدلی، د هغې په چاودو پوندو کې یې تللیو اغزیو ته پام نه دی ور اوښتی، د هغې د تندې مړو خولو ته یې نه دي کتلي، د هغې په تنکي عمر کې یې د سترګو شاوخوا ګونځې نه دي لیدلې.
جُوجُو غلی شو. تواب هماغسې ځړېدلی سر روان و.
جُوجُو وویل:
ـ شرط تړم ! که په همدې شاعر او لیکوال یوه ورځ د کوچي بړستن هواره کړې، تر سهاره به یې سپږمې ټینګې نیولې وي. که دې ډوډۍ ورته کېښوده، په کاسه کې به وېښتان پسې غواړي، دوی د کوچیانو د ژوند په صفت نه مړېږي، خو که ورته وواېې چې یوه اونۍ ژوند ورسره وکړه، نو د پچو د بوی او دوړو له لاسه به یې د تشناب کاغذ سپږمو ته نیولی وي. یوه شېبه یې د موټر له ښیښو یوه کوچۍ پیغله ولیده، سل مخه یې په صفت ډک کړل.
جُوجُو غلی شو، د تواب پر اوږه یې چونډۍ ور ولګوله:
ـ پوښتنه یې وکړه چې لیکوال او شاعران باید څه وکړي؟
تواب وویل:
ـ څه وکړي؟
ـ ښه پوښتنه ده. په اوښ پسې روانه کوچۍ او په غره کې د شپېلۍ غږ، ټول ژوند نه دی، هر څه ته باید د واقعیت په سترګه وګوري، د هغې کوچۍ سرې سترګې دې ولیکي چې په لندو څوځو اور بلوي او سرې یې له لوګي ډک دي. هغه نجلۍ دې انځور کړي چې غونډل چیچلې، خو ډاکټر نه

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري. هغه بې پرتوګه ماشوم دې ياد کړي چې پر خوله او پزه يې مچان بنګېږي او له مکتبه محروم دی. د هغو کوچيانو ستونزې دې وڅېړي چې ټوله مالداري يې نا روغيو ور تباه کړه.

تواب غلی و.

جُوجُو وويل:

ــ راته ووايه چې ګټه به يې څه وي؟

ملک همدا پوښتنه تکرار کړه.

جُوجُو وويل:

ــ واقعي ليکنې به د کوچيانو ستونزو ته د نورو پام ور واړوي، د دوی له رېښتينې ژونده به خبر شي، کېدای شي چې سيار مکتب او شفاخانه ورته جوړه کړي، د مالدارۍ غم يې وخوري. که نور نه وي، د هوايي خبرو پر ځای خو به يې واقعيت ويلی وي.

د تواب شونډې وخوځېدې:

ــ مکتب راورسېد.

اوربه يې سپکه شوه.

* * *

ملک وويل:

ــ يوازې تفدانۍ پاتې دي.

يو ځوان په منډه جومات ته ننوت، بېرته راغی، دوې تفدانۍ يې پر هوارګېلم کېښودې.

ملک وويل:

ــ ښه ځای دی، هوا چلېږي.

څپلۍ يې وايستې، پر رنګارنګ هوارو تغرونو مخکې لاړ، د زاړه توت تنې ته ابښې بالښت ته يې ډډه ووهله، ويې ويل:

ــ د چايو غم مو خوړلی دی؟

يوه کليوال په بيړه ځواب ورکړ:

ــ کورونو ته مو احوال ورکړی، چای او ډوډۍ په خپل وخت راځي.

ملک غټه چونډۍ نصوار تر ژبې لاندې کړ، ورو يې وويل:

ــ ناوخته شول.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

کليوال غلي وو.
ملک وويل:
_توابه زويه ! د جومات بام ته ور وخېژه !
تواب پر ختېنو زينو وخوت. شمال لور ته يې وکتل، دښته له شنو سپاندو ډکه وه، ورمېږ يې کوږ کړ، لمر يې سترګو ته سيخ شو، ښی لاس يې پر وروځو کېښود، په لوړ غږ يې وويل:
_د زړې کلا له خوا خلک را روان دي !
يوه کليوال خوله پورته ونيوله:
_څو کسان دي؟
_نه پوهېږم، له دې ځايه سم نه ښکاري، د ګلدين کاکا تر سنځلو راتېر شول.
هماغه سړي ور غږ کړل:
_څوک دي؟
ملک وخندل:
_ياره مير احمده، اجبه ساده خبره دې وکړه، ليرې دي، هلک يې شمېرلی نه شي، نو څنګه به يې وپېژني !
نورو کليوالو وخندل.
تواب د بام پر ژۍ کېناست. د توتکيو غچا شوه، مخ يې واړاوه، د جومات پر سپيکر دوې توتکۍ ناستې وې. لاندې يې وکتل، د زاړه توت څانګې پر ناستو کسانو ورغلې وې، د شنو پاڼو له چولو، خيرنې خولۍ او سپين پټکي ښکارېدل.
غرهاری شو، دوې ټيټې نرۍ هليکوپترې راغلې، تکې تورې وې، دښته يې په مخه ورکړه، له خپلو سيورو سره يو ځای تلې.
تواب ودرېد، چيغه يې کړه !
_نور هم راغلل !
له لاندې يوه کليوال په لوړ غږ وويل:
_موټر دي؟
_هو.
_څو دانې ؟
_نه پوهېږم، په دوړو کې نه ښکاري.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب مخکې لاړ، په ځېر یې د ښتې ته وکتل، د مخکیني موټر ښیښه برېښېدله، نور په دوړو کې پټ ول.
تواب د بام پر دودکش مټې ولګاوه، یو دم شاته لاړ، له دودکشه سرې غومبسې راووتې.
تواب په منډه له بامه کښته شو.
ملک وویل:
ـچا نه و درته ویلي !
د تواب شونډې وخوځېدې:
ـبمبرې (غومبسې) وې.
کلیوالو وخندل.
ـتواب ویالې ته ور وګرځېد ، یوه لپه رنې اوبه یې مخ ته ور واچولې، اوږه یې درنه شوه.
جُوجُو وویل:
ـڅه خبره ده؟
تواب په بیړه شاوخوا وکتل، کلیوال لیرې و:
ـمرکه ده.
ـهغه د چرګو پر سر د مړي کیسه؟
ـهو.
د موټر هارن واورېدل شو، تواب په پښو ودرېد، له تنګې کوڅې درې موټره راووتل. دروازې خلاصې شوې، ټولو سپینې او ژېړې لونګۍ تړلې وې، ملک او کلیوال مخکې ورغلل، غېږې یې ورکړې، پر لیکه هوارو توشکو کېناستل.
جُوجُو وویل:
ـپه دې خلکو کې مې ایله د خیر کارولید ، پخلاینه ښه ده.
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:
ـنږدې نه ورځو؟
تواب له توت سره ودرېد.
یوه کلیوال وویل:
ـوه هلکانو، هلی شاباس، دا ځای ستاسو له پاره نه دی، ورشئ، چای راوړئ.
تواب او څو نور هلکان لیرې شول.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:
_غم مه کوه ! زه يې احوال درته راوړم.
د تواب اوږه سپکه شوه.

* * *

تواب کوټې ته ورغی، جُوجُو په تاخچه کې ځړېدلی سر ناست و.
تواب وويل:
_څه وخت راغلې؟
ځواب يې وانهورېد.
تواب ، کمپله پر پښو ورکش کړه، اوږد پرېووت.
جُوجُو وويل:
_دې ته نو انصاف نه شو ويلای.
تواب کېناست.
جُوجُو وويل:
_اجب منطق، قتل وروروکړ، په بدی کې يې خور لاړه.
تواب ورو وويل:
_په دې خبرو پسې مه ګرځه !
جُوجُو وخندل:
نو تاسو په کومو خبرو پسې ګرځئ ! څه ته ارزښت ورکوئ؟
يو دم يې بسترې ته ور ټوپ کړل، دېوال سپينې رڼا ونيو.
جُوجُو وويل:
_دلته مې ځينې يادداښتونه ليکلي دي.
۱۵۴۴ کال، د تور ستوري دولسمه.
غلی شو، تواب ته يې وکتل، ويې ويل:
_ستاسو په حساب د ۱۳۹۲ل کال د ثور دوهمه راځي. غوږ شه، د همدې ورځې يو ياد داښت درته لولم.
تياره وه، پر پاخه سړک مې څو موږکان وليدل، ورغلم، له موټرو د غنمو لوېدلې دانې يې ټولولې.
يوه موږک ته مې وويل چې موټر به مو ووهي، را ياده يې کړه چې بېغمه اوسه، امنيت خراب دی،

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ماښامه وروسته موټر نه شي را وتلی. کړپا مې واوریده، ورغلم، د پاخه سړک پر غاړه څو خړ دوکانونه ولاړ ول. غوږ مې ونیو، کړپا د پایې له سره راتله، ځیر شوم، انسان و، د برق له پایې یې یو څه خلاصول.

د یوه دوکان تر مخ په خاورو کې پراته سپي ته مې چونډۍ ور ولګوله، سپي ټوپ کړل، لیرې ودرېد، په وار خطایي یې وویل:

_فکر مې وکړ چې انسان دی.

بېرته خپل ځای ته راغی، وربوز یې پر خاورو ولګاوه، سترګې یې پټې کړې.

ومې ویل:

_دا سړی څه کوي؟

سپي خوله خلاصه کړه، اوږد اررمی یې وایست، په خوبولي غږ یې وویل؛

له خوبه مې مه باسه!

مجبور مې کړ.

سپي په پټو سترګو وویل:

_څه موده مخکې دلته یوه موسسه راغله، شمسیاني یې ولګولې. ښه و، مصرف یې نه غوښت، د لمر په واسطه یې بېټرۍ چارجېدلې، د شپې به سلګونو ګروپونو سپینه رڼا کوله، ټول بازار یې روښانه کړی و. خو له څو ورځو راهیسې د همدې بازار د پوستې عسکر پرې اموخته دي، هره شپه درې، څلور شمسیانې او د هغوی بېټرۍ خلاصوي، پلوري یې، ما په خپله ولیدل، کومندان یې پیسې شمېرلې.

جوجُو غلی شو، رڼا ته یې لاس ور وور، ویې ویل:

_بله پانه مې راواړوله.

د تور ستوري دیارلسمه:

سهار وختې مې په سفینه کې لیکلی تحقیق سماوه چې یو لوی درب شو، په بیړه د باندې ورغلم. تیاره وه، هېڅ هم نه ښکارېدل، د مرغانو د وزرونو شنهارۍ مې واورېد، پورته وختم، څو وارخطا هیلۍ مې ولیدې. یوې ته مې د درب یادونه وکړه، له وېرې یې ژبون وهل شوی و، خو بلې راته وویل چې د پاخه سړک خواته ورشه.

هماغسې مې وکړل، دوړه لا نه وه ناسته، نږدې ورغلم، د اوبو پر سر تړل شوی شل متره اوږد، پوخ پل ماته ملا پروت و.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیرې په ونو کې پاڼې وخوځېدې، هماغې خواته مې مخه کړه، دوو کسانو منډې وهلې، اوږدې ږیرې یې درلودې، یوه یې د موټر بېټرۍ په لاس کې نیولې وه، بل په روان حال کې نری سیم ټولاوه. دوی تر نږدې باغه په منډه ول، خو کله چې تر پخځې واوښتل، تګ یې عادي شو، یو بل ته یې د پله د نږېدو مبارکي ویله.

جُوجُو غلی شو. ورو یې وویل:

ـدې ته وايي وطندوستي.

تواب رڼا ته کتل.

جُوجُو وویل:

د تور ستوري څوارلسمه:

دا خلک تل په غوسه وي، هوارې ټنډې مې نه دي لیدلې، په سمه خبره کې یې کاوړ ګډ دی. دوی خندا نه پېژني. که یې خندلي هم وي نو د نورو د سپکاوي له پاره یې خندلي دي. یو ماښام یوه جومات ته ور وګرځېدم، لویان او ماشومان ناست ول، د یوه ماشوم باد پرې شو، ټولو وخندل، ډېر هومره چې سترګو یې اوښکې وکړې، ماشوم ژړل، خو د خندا غږ د هغه تر ژړا ډېر لوړ و. د یوه سړي له ډېرې خندا سا بنده شوه. له لمانځه وروسته هماغه سړی تر ټولو مخکې له جوماته ووت. پسې ورغلم، د سارا ګشت له پاره یوې کنډوالې ته ورغی، هوا یې دومره خرابه کړه چې په کنده کې د ناست ملخ زړه وچاودید، خو ده ونه خندل، برعکس، قواره یې جدي ښکارېده.

بله ورځ یوه ښځه له خرې ولوېده، پر ړنګه ونه ناستو کسانو له ډېرې خندا خپلو تشو ته لاسونه نیولي وو.

په هماغه مازیګر مې په یوه بل کلي کې ډله ځوانان ولیدل، نږدې ورغلم، په یوه لیوني پورې یې پلاستیکي خلطه غوټه کړې وه، لکۍ یې ورته ویله، د خندا له لاسه په هماغه خوا مرغۍ نه ورتلې، پر اخوره ولاړ خره هم خندل، خو د هغه خندا منطقي وه، خره د انسانانو په ساده توب پورې خندل.

جُوجُو غلی شو، تواب ته یې وکتل، ویې ویل:

ـکوم کار مو سم دی؟

تواب وچې سترګې ورته نیولې وې.

جُوجُو وویل:

ـد خپلو یاد ښتونو بله برخه به درته ولولم.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه ورځ يو څه ليرې لاړم، د وهل شويو ځنګلونو په اړه مې تحقيق کاوه. سوی او ګيدړه مې وغړول، ويل يې چې د اوسېدو ځای نه دی ورپاتې، غرونه لوڅ شول، انسانانو ټولې ونې خرڅې کړې.
د څېړې د يوه سپېره نيالګي پر ښاخ کېناستم، لاندې د سيند اوبه له لويو ډبرو سره لګېدلې، شنهاري يې خوت. ناڅاپه مې يوه پېغله وليده، سر يې لوڅ و، په منډه کې يې تور وېښته يوې بلې خواته کېدل. يو ځای ودرېده، شاته يې وکتل، لويې ډبرې ته يې ولې ولګول.
نږدې ورغلم، لوڅو پښو يې په تېرو ډبرو د وينو څاڅکې پرېښي ول، نجلۍ تېزه تېزه سا وهله، باد يې تور وېښته پر سپين مخ راوستل، نجلۍ پر مخ لاس تېر کړ، خو لا يې هم پر شونډو په پرته وينه کې څو تور وېښته سرېښ ول. ناڅاپه ډز شو، له تيرې وړه ټوټه بېله شوه. نجلۍ منډه واخيسته، خو په دوهم ډز ځای پر ځای ودرېده، ځنګنونه يې پر وړو تيږو ولګېدل، له وليو څخه يې وينو داره وکړه، رنګه شوه، خړې ډبرې سرې شوې.
شاوخوا مې وکتل، دوو ځوانانو منډې راوهلې، يوه يې ټوپک درلود. نږدې راغلل، د ټوپک له نلۍ څخه د سوځېدلو باروتو بوی ته.
مړه نجلۍ يې تر لاسو او پښو ونيوله، خړو اوبو ته يې ور خوشې کړه. پسې ومې کتل، تر يو څه ځايه روانو ځګونو تور وېښته ورسره وړل، وروسته ډوب شول.
په ځوانانو پسې تر کلي ورغلم. د نجلۍ مور بدې ورځې کولې، وېښته يې شکول، کيسه مالومه شوه، د نجلۍ له خولې راوتلي و چې يو ځوان ورباندې ګران دی.
جُوجُو غلی شو. تواب ته يې وکتل، ويې ويل:
ـ ورونږ يې ووژله. اه ! دا خلک دومره مظلوم دي چې ان د ګرانښت حق هم نه لري.
تواب رډې سترګې ورته نيولې وې.
جُوجُو وويل:
ـ بله پاڼه به راواړوم.
دلته له قسمه پرته خبره نه کېږي، ((په کوران که درواغ درته وايم، خدای مې دې ووهي که مې غلطه خبره کړې وي، په الله قسم که مې پيسې ببرته درنه کړې...)).
اه ! دا خلک څومره پر يوبل بې باوره دي.
يو بل ټکی، دلته ژوند څومره بې هدفه دی. بس وخوره، ويده شه، اولاد پيدا کړه او کوڅې ته يې وسپاره، نه يې د ساتلو غم ورسره وي او نه هم د تربيې. تنکي ځوانان يې په کنډوالو کې ناست وي او په غرويو (ورغويو) کې چرس ميدوي. بس ! سپېره وړه، ورښمينه لونګۍ او د ژمي يو پسه لاندې يې ټول ژوند دی.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر اوسه مې دا سې څوک ونه لید چې بل ته يې خير ور رسېدلی وي. برعکس، د يو بل پښې وهي، لوی دښمن يې تر ټولو نږدې خپل (تربور) دی. تل په بدو پسې ګرځي، ټول فتوا وې ورکوي، مړ کړه، وتړه، اوبو ته يې وا چوه، هر يو يې سياستوال دی، له سهاره تر ببګا يوه پا چاهي رنګه کړي او بله جوړه، اه! دوی د خوشالی له پاره هېڅ هم نه کوي، خو غم په پيسو اخلي.

جُوجُو غلی شو، تواب ته يې وکتل، ويې ويل:

ـ ډېرې خبرې مې وکړې؟

خرهاری يې واورېد..

جُوجُو پر دېوال لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.

ويې ويل:

ـ څه ښېغمه خلک دي.

ورک شو.

* * *

غرمه وه، تواب د کچالو جويې ته اوبه ور پرېښودې، پر پوله ورته کېناست، پزه يې کش شوه.

جُوجُو وويل:

ـ دهقان مو زوړ دی، مرستې دې خوشاله کړم.

د تواب تندی تريو شو:

ـ هغه ته يې ځواب ورکړ!

ـ ولې؟

ـ پرون مې پلار د وړو کندو ښځايه کاوه، دهقان ته يې احوال ور ولېږه، خو هغه ويل چې ناروغه دی.

ـ بيا؟

ـ نيکه ته غوسه ورغله، سړی يې راوغوښت، ورياده يې کړه چې نور يې په پټيو کې ونهويني.

جُوجُو وويل:

ـ نو د کندو ښځايه کول خو د دهقان کار نه دی.

د تواب شونډې وخوځېدې:

ـ له دهقان سره يې په اوله کې ويلي و چې ببګار به وړي.

ـ واضح يې کړه!

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دلته پر دهقان نور شرطونه هم ابښودل کېږي. د بادار کور ته د غنمو او پروړي وړل، ژرنده، د بامونو کاګل....
تواب په بیړه ولاړ شو، ببل یې ور واخیست، جوارو ته اوښتې اوبه یې وتړلې.
جُوجُو وویل:
ـ ببګا ډېر بې خوبه وي.
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:
ـ ببګا ناوخته د هغې نجلۍ کور ته لاړم چې په بدو کې یې ورکړه. پوهېږې ! ځان وژني.
تواب په رډو سترګو ورته وکتل.
جُوجُو وویل:
ـ نجلۍ د تناره په خونه کې یوازې ناسته وه، کاسې، پیالې، دسترخوان، مالګه، مرچ، هر څه تیت او توشپلي پراته وو.
نجلۍ ته مې وکتل، پر مخ یې توري لیکې ښکارېدلې. نږدې ورغلم، په اوښکو کې یې رانجه ګډ و. د موږک ژړا مې واورېده. په دېوال کې جوړ شوي غار ته ورننوتم، یوه کوچنې موږک ژړل، په روڼ پلاستیک کې یې د غنمو د پرتو دانو خواته زورونه وروهل، خو مور یې تر لکۍ ټینګ نیولې و.
ماشوم مې په لوږه نه لورېده، پلاستیک ته مې لاس وروغځاوه، خو د موږک مور یودم چیغه کړه !
ـ پام !
په حیرانۍ مې ورته وکتل.
د موږک مور وویل:
ـ زهر دي.
لاس مې راټول کړ.
د موږک مور وویل:
ـ په دې زهرو موږکان وژني، خاوند مې تېره میاشت همدا د غنمو رنګېدلې دانې وخوړې، شپه وروسته یې په ګېډه درد شو، سیپن نس را واوښت.
په خبره کې یې ور ولوېدم.
ـ نو دا زهر دلته څه کوي؟
د موږک مور وویل:
ـ لومړی مې زوی تر لکۍ ونیسه.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

هماغسې مې وکړل.
د موږک مور د باندې ووته، خو ماشوم ژړل، زورونه يې وهل او د غنمو دانې يې غوښتې.
د موږک مور د وچې ډوډۍ له يوې ورې ټوټې سره بېرته راغله.
کوچنی غلی شو، ډوډۍ يې ور واخيسته، کونج ته کرار پرېووت.
مور يې وويل:
ـ مازيګر مې د نجلۍ چيغې واورېدې، د اور د خونې کړکۍ ته ور وختم، نجلۍ په چوتره کې ناسته وه، په لندو سپينو پايڅو پورې يې توره خاوره ښکارېدله.
مور يې راغله، د نجلۍ سر يې په خپل ټټر پورې ونيو، پر خړو غومبورو يې اوښکې روانې شوې.
وروسته يې نجلۍ ولاړه کړه، دواړه کوټې ته ننوتل.
زړه مې بې طاقته شو، د اور له خونې د باندې ووتم. په انګړ کې مې د نجلۍ پلار وليد، خپلې ورې لور ته په غوسه و، ويل يې چې زانه چا خبره کړه؟
ورې نجلۍ په وارخطايۍ وويل چې له زانې سره کاربزه ته تللې وه، دواړو منګې ډک کړل، کور ته د راتګ په حال کې مو د حاجي تور وړه لور وليده، غوا يې اوبو ته ور وستله، زانې ته يې وويل چې په بدو کې يې ورکړې. زانې چيغه کړه، له اوږې يې منګی ولوېد او د کور خواته يې منډه راواخيسته.
د زانې پلار يوه شېبه ولاړ و، بيا يې د ابدان څوښکي ته بدنۍ ونيوله، اودس يې وکړ او له انګړه د باندې ووت.
کوټې ته ورغلم، زانه پر کټ ناسته وه، سلګۍ يې وهلې.
مور يې په خواره خوله وويل:
ـ قسمت به دې همداسې و.
زانې يودم چيغې کړې:
ـ هغه سړی تر پنځوسو کلونو اوښتی دی، بله ښځه هم لري.
د زوی ژړا مې تر غوږ شوه او له هغه ځايه راووتم.
موږک غلی شو.
ومې ويل:
ـ ټوله کيسه راته ووايه.
موږک چيغه کړه!
ـ مه!

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو دم يې زوى له لكۍ ور كش كړ.
ورومې كتل، د زوى تېره نوكان يې لا په پلاستيک كې بند و.
د موړک مور خپل زوى ته پاتې ډوډۍ ونيوله، زوې يې پر وچه ډوډۍ خپل تېره غاښونه ټينګ كړل،
خو لا يې هم ګردې وړې ستركې له غنمو نه اړولې.
د موړک مور وويل:
ـتر ماخوستنه دلته وم، د لوښو كړپا مې واورېده، ورغلم، په سراى كې لاټين بل و، زانې ناولي
لوښي پرېمينځل. د جارو تر شا پټ شوم، زانې ته مې وكتل، په سرو ستركو كې يې د لاټين رڼا
ښكارېدله.
وروسته يې ډک تشت پرېولي لوښي د اور خونې ته يوړل، پسې ورغلم، زانې د ټكري پيڅكې ته ور
لوېدلې غوټه خلاصوله. زړه مې خولې ته راغى، دې د موړكانو د زهرو پلاستيكي خلطه پر غولي
كېښوده. كيناسته، دغنمو رنګ شويو دانو ته يې وكتل، يودم يې چيغه كړه.
زانې تر ډېرو ژړل، وروسته سلګيو واخيسته، پورته يې وكتل او لاسونه يې لپه كړل.
ما يې غږ نه اورېده، خو د نجلۍ شونډې خوځېدلې.
د هغې ستركو ته مې وكتل، رانجه يې او ښكو وهلي و.
بيا يې پلاستيكي خلطه ور واخيسته، ورغوى يې د غنمو له دانو ډک كړ. خولې ته يې ور ووړ،
ناڅاپه كړپ شو، ژر يې ډک غروى (ورغوى) بېرته په پلاستيكي خلطه كې تش كړ، د باندې ووته.
ورغلم، پاكټ مې تر ژۍ ونيو او غار ته مې راكش كړ..
له چوترې نرۍ غږ راغى، مور يې زانې ته په غوسه وه چې په لوړه ويدېدل ښه نه دي.
د زوى زګېروى مې واورېد، په خوب كې يې د پزې وړه، سره څوكه يوې بلې خواته كوله، پوه شوم
چې د غنمو بوى پرې لګېدلى و.
يو دم پيالې وكړنګېدې، ورغلم، زانه په زهرو پسې ګرځېده، د پلاستيكي فرش څنډې يې
واړولې، پريمينځلي لوښي يې سره تيت كړل، تاخچه يې وكته، يو دم يې كوكه كړه، د مرچو او
مالګې ډبلي يې لاندې راوغورځول، كونج ته غلى كېناسته.
بس، همدومره.
جُوجُو غلى شو، ليرې د بايسكل زنګ وكړنګېد. جُوجُو د كچالو د بوټي تر پاڼو ور وكتل، په نرۍ
لاره كې ډنګر سړى ولاړ و.
سړي په لوړ غږ وويل:
ـنيكه دې په كور كې دى؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب ورغبږ کړل:

ـهو ! خیریت و ؟

ـد حاجي ستار د لور جنازې ته یې غوښتی.

ـکوم ستار؟

سړي پر بایسکل پښه واړوله. په تګ کې یې وویل:

ـد ړنګ کاریز د کلي.

تواب ودرېد ، چیغه یې کړه !

ـکومه یوه؟

د سړي غږ د بایسکل د ټیم له ټکا سره ګډ شو:

ـهغه چې پرون یې په بدو کې ورکړه.

جُوجُو وویل:

ـاه !

ورک شو.

* * *

ماسختن تواب د نیکه پر لاسونو اوبه ور اچولې چې بدنۍ کړه شوه.

نیکه چیغه کړه:

ـړوند یې، درۍ دې لنده کړه.

تواب غلی و. تره ته یې وکتل، سترګې یې له غوسې ډکې وې. تواب د نورو پر لاسونو هم اوبه ور واچولې، تر چوترې ښکته شو ، چلمچي یې تش کړ ، او بډه یې درنه شوه.

تواب په غوسه وویل:

ـبدنۍ د ناستې ځای نه و.

جُوجُو په خبره کې ورولوېد:

ـبیره لرم، باید خبرې وکړو.

تواب وویل:

ـټول ناست دي، کوټې ته نه شم تلای.

له چوترې یې د پلار له غوسې ډک غږ راغی:

ـله ځان سره مه بونګېږه ! سمه خبره وکه !

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب وارخطا شو:
ـځه ! ځه مې نه دې ویلي.
چوترې ته ور وخوت، غلی کېناست.
نیکه چیغه کړه !
ـبلا ! وه بلا ! د لمانځه ناوخته شو.
له دالانه ښځینه وارخطا غږ راغی:
ـچای دم دی، یوازې پیالې مینځم.
چوپه چوپتیا شوه، د تناره له خونې د پیالو کړنګا راتله.
نیکه په غوسه وویل:
ـکم عقله نجلۍ ! ځان یې زندی (غرغره) کړ، نه د دې دنیا شوه نه د هغې.
د تواب غوږ وتخنېد، جُوجُو وویل:
ـورته ووایه چې دا دنیا خو تاسو ور خرابه کړه.
تواب په غوسه وویل:
ـچوپ !
د تواب پلار یو دم چیغه کړه !
ـخره !
سږي چپلکې ته لاس ور وغځاوه، تواب ټیټ شو، چپلکه پر یوه کوچني هلک ولګېده. هلک په چیغو د اور خونې ته منډه واخیسته.
د تواب پلار لاس ور وغځاوه، تواب یې له ښی پښې کش کړ، تواب غبرګې ځنګلې خپل مخ ته ونیولې، درنه څپېړه یې غوږ ته سیخه شوه.
نیکه چیغه کړه !
ـمه ! هلک دی.
د اور له خونې وارخطا ښځې راووتې.
د تواب پلار شاته شو.
تواب په ژړغوني غږ وویل:
ـپه کوران که مې نیکه ته ویلي وي.
تره یې چیغه کړه !
ـمخ دې تور، ټولو واورېدل.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب منډه واخیسته، کوټې ته لاړ، په تیاره کې غلی کېناست.
د جُوجُو خواشینی غږ یې واورېد:
ـ وبښه !
تواب وسونګېد.
جُوجُو وویل:
ـ مه ژاړه، هسې هم خفه یم.
تواب چیغه کړه !
ـ دا وخت نو د پوښتنې و؟
جوجُو وویل:
ـ نن شپه ځم.
تواب نیغ کېناست:
ـ ولې؟
ـ تحقیق مې خلاص شو.
ـ بیا به دې ووینم؟
ـ نه شم راتلای، دلته د خوشالۍ خبره نشته، تر دې ځایه د غږ ماشین هم نښه دی. خو تا زحمت راسره وایست. مننه.
جُوجُو ورک شو.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب له وچو پاڼو د انګورو څو ژېړې دانې ور ټولې کړې، خولې ته یې واچولې، د پولې پر سر غلی کېناست. شاوخوا یې وکتل، په تاکونو پورې لا یوه، نیمه وچه پاڼه باد وهله.

تواب چیغه کړه !

_اررې ! ! !

پسونه د باغ دروازې ته ور روان ول.

تواب له ځمکې یوه لویه لوټه ورپورته کړه، لوټه د دروازې په زنګ وهلې اهن چادر ولګېده،

پسونه بېرته راوګرځېدل. تواب کېناست، سر یې وځړېد ، له ځمکې یې یو خلی ور پورته کړ، پر

خاورو یې څو لیکې وایستې.

څنګ ته یې وکتل، یو دم یې چیغه کړه، تر پولې یې ټوپ واچاوه، ودرېد. ورمېږ یې کوږ کړ، جُوجُو

ځړېدلی سر ناست و.

تواب وویل:

_له ما خو دې زړه وایست.

جُوجُو غلی و.

تواب وویل:

_څه وخت راغلې؟

جُوجُو سر پورته کړ:

_نه اورم !

_څه وخت راغلی؟

جُوجُو په لوړ غږ وویل:

_غوږونه مې درانه دي، ستاسو په حساب درې ساعته د غږ په ماشین کې وم.

تواب د جُوجُو تر څنګ کېناست. هغه ته یې وکتل، په شنه سترګه کې یې پخوانۍ ځلا نه وه پاتې.

جُوجُو وویل:

_د ځمکې د کرې له څنګه تېرېدم، را په یاد شوې.

تواب په حیرانۍ ورته کتل:

جُوجُو وویل:

_کورته مو ورغلم، نیکه دې په کمپله کې ځان پټ کړی و، ټوخل یې. بیا مې د اور کوټه درپسې وغوښته، خو هلته هم نه وې، له غوا مې پوښتنه وکړه، ویل یې چې باغ ته یې پسونه بیولي دي.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو غلی شو، په ښي اوږده غوږ کې یې ګوته ننه ایسته، لاس ته یې تکان ورکړ، ویې ویل:
ــ په دریو، څلورو میاشتو کې لوی بدلون راغلی دی، هغه ولاړ فصلونه، شنې پاڼې، رنګارنګ مرغان، هېڅ هم نشته، هره خوا سپېره ده.
تواب وویل:
ــ منی دی.
جُوجُو غوږ ور نږدې کړ.
تواب چیغه کړه!
ــ منی دی.
جُوجُو یو دم شاته شو، ویې ویل:
ــ دومره هم نه.
غلی کېناست. ویې ویل:
ــ جزا یې راکړه.
تواب په حیرانۍ ور وکتل:
ــ ولې؟
ــ نه یې منله، ویل یې چې دا هر څه دروغ دي.
تواب وویل:
ــ څه؟
ــ تحقیق یادوم، د منلو وړ نه ورته ښکارېده.
تواب په حیرانۍ ورته کتل:
جُوجُو وویل:
ــ تحقیق مې معلم ته ور وسپاره، خوشاله وم، د ښو نومرو تمه مې درلوده، خو په سبا یې د مکتب ادارې ته ور وغوښتم. د مکتب مدیر او معلمین په غوسه ښکارېدل. ټول په یوه خوله ول چې تحقیق دروغ دی. حیران شوم، د وضاحت غوښتنه مې وکړه. د ستورو پېژندنې معلم ولاړ شو، ویې ویل:
ــ مدیر صاحب! زه تېر کال ځمکې ته تللی وم، ډېرې برخې مې ولېدې، او سیدونکو یې سم ژوند درلود، په مینه پوهېدل، له یو بل سره یې همکاري کوله، خپل وطنونه ورباندې ګران وو، غلا، نورو ته په سپکه کتل، ظلم او وحشت یې بد یاداوه. ما په ځمکه کې داسې څه ونه لیدل، لکه جُوجُو چې لیکلي دي.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو غلی شو، سرېې وځړېد، ويې ويل:
ـ د ځمکې په کره کې مې د افغانستان نخشه ور وښوده، خو يوه هم باور نه کاوه.
د اخلاقو استاد له مدير نه د پوپو د راوستلو اجازه وغوښته. پوپو تر ما يو صنف مخکې دی، په درس کې مثال نه لري، درې پرله پسې صنفه يې د فکر پانګه جايزه وړې.
پوپو راغی او په احترام ودرېد.
د اخلاقو استاد، مدير ته وکتل:
ـ پوپو تېر کال ځمکې ته تللی و. په تحقيق کې يې مختلف هېوادونه ياد کړي دي، که مو اجازه وي، نو زه به له پوپو څخه څو پوښتنې وکړم.
د مدير شنه سترګه ورپېده.
د اخلاقو معلم پوپو ته مخ ور واړاوه:
ـ د جُوجُو تحقيق مې مطالعه کړ، ليکلي يې دي چې انسانان د نجونو د تعليم مخالف دي.
پوپو وويل:
ـ داسې نه ده، زه د بنګله دېش په نوم يوه وطن ته لاړم. يوه کورنۍ مې وليده، له نيستۍ د سړک په لوی پلچک کې اوسېدل. خو په نجونو او هلکانو يې درس وايه، په تحقيق کې مې هم ليکلي دي، په همدې کور کې څلور ماشومان اوسېدل، درې يې نجونې وې، مور به يې هر سهار وېښته ور چوټي کړل او د مکتب جامې به يې ور واغوستې. زه په ځمکه کې تر سلو ډېرو هېوادونو ته تللی يم، په خوار او شتمن، کافر او مسلمان کې مې داسې څوک ونه ليدل چې د نجونو له مکتب سره مخالف وي.
د اخلاقو معلم وويل:
ـ جُوجُو ليکلي چې دې خلکو مينه نه پېژندله، تل يې د يوبل پښې وهلې، کرکه، دروغ او غلا پکې حاکمه ده.
پوپو يو دم وخندل، غلی شو، ښښنه يې وغوښته، ويې ويل:
ـ دا نو د منلو وړ نه ده. زه په ډېرو ځايونو وګرځېدم، خو په انسانانو کې مې کرکه ونه ليده. دوی له يو بل سره په مينه ژوند کوي، يو وخت يوه افريقايي هېواد ته لاړم، په روغتون کې مې يوه تورپوستې ښځه ولېده، نه پوهېدم چې څه ورباندې شوي وو، خو د بدن ټولې غوښې يې شړېدلې وې. هر څه يې په بستره کې ول. ما په خپله وليدل، يوې سپين پوستې نرسې يې ځای ور پاکاوه، وروسته يې تشناب ته يووړه او په خپلو لاسونو يې پرېمينځله. نرسه موسکه وه، په تندي کې يې ان يوه نرۍ ګونځه هم نه ښکارېدله.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې شوه د دروغو خبره. دروغ خو په هر دين کې ناروا دي، انسان مړ که، خو دروغ به ونه وايي.
د اخلاقو معلم وويل:
ـ د جُوجُو په تحقيق کې مې ولوستل چې انسان پوچې خبرې کوي.
پوپو وخندل:
ـ نه يې منم، ما د ډېرو خلکو خبرې واورېدې. غټه غوسه يې د (وبخښې) ټکی دی.
د اخلاقو استاد بله پوښتنه وکړه !
ـ د قسمونو په اړه يې څه وايې؟
ـ قسم خپل شخصيت ته تاوان ګڼي، انسان په دې باور دی چې رښتيا خبره قسم نه لري.
استاد وپوښتل:
ـ جُوجُو وايي چې د ځمکې خلک په خپل سر يو بل وژني؟
ـ نه، هر هېواد خپل قوانين لري، دوی محکمه ورته وايي، د قاضي په نوم يو څوک پرېکړه کوي، خو پرېکړه يې هم هوايي نه ده، تحقيق کوي، شاهدان غوښتل کېږي او که يو څوک مجرم وپېژندل شي، د هغه جرم ته په کتلو سره سزا ورکوي. ما په ډېرو ملکونو کې تحقيق وکړ، خوار او غريب ، ټول خپلو قوانينو ته احترام لري.
يوه ورځ مې يو ځای د انسانانو ګڼه ګوڼه وليده، ورغلم، يوه وړه نجلۍ د موټر تر ټاير لاندې وه. مور يې بدې ورځې کولې، ژړل يې. خو موټروان ته يې څه نه ويل. امبولانس راغی، د نجلۍ مړی يې يوووړ. د پوليسو موټر ودرېد ، موټروان په خپله ور روان شو.
د اخلاقو استاد وويل:
ـ د ځمکې خلک له حيواناتو سره څنګه رويه کوي؟
ـ اه ! پوښتنه يې مه کوه. هېڅوک حق نه لري چې کوم حيوان ته ضرر ور ورسوي، ښکار بند دی. ان په ډېرو سيمو کې يې د حيواناتو د اوسېدو له ځايه جالۍ راګرځولې دي. انسانان وېره لري چې موټر يې ونه وهي. دوی له حيواناتو سره مينه لري، خوراک ورکوي او ډاکټران يې ورته ټاکلي دي. دوی په حيواناتو وياړي او له ډېرو ليرو سيمو څخه نور خلک د ليدو له پاره ورځي. ما په خپله ځيني افريقايي هېوادونه وليدل، ډېر عايد يې له همدې برخې پوره کېږي.
د اخلاقو معلم وويل:
ـ خو د جُوجُو تحقيق هغه څه نه دی چې ته يې وايې؟
پوپو ما ته وکتل.
د اخلاقو معلم وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـيوه وروستۍ پوښتنه. جُوجُو ادعا لري چې انسان خپل پل، سړک، مکتب، د برق پايپ... له مينځه وړي ! انسانان په وطن پالنه کې څنګه دي؟

د پوپو سترګه وځلېده:

ـزه به يوه کيسه درته وکړم. په يوه وطن کې مې يو ماشوم وليد ، خپل بيرغ ورسره و. منډې يې وهلې، يو دم يې پښه بنده شوه، ولوېد. بېرته په پښو ودرېد ، زنګون يې وينې و ، خو ده په خارو سپېره شوی بيرغ ښکلا وه.

هر انسان له خپل هېواد سره مينه لري، دوی ته هر څه خپل وطن دی. هڅه کوي چې پاک يې وساتي، ښکلی يې کړي او په ابادۍ کې يې برخه واخلي. ما په ځمکه کې داسې وطنونه وليدل چې پلونه، سړکونه او تعميرونه يې د ښيښو په څېر ځلېدل. په دوی کې هغه څوک د احترام وړ دی چې خپل وطن ته ګټور وي.

پوپو غلی شو ، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:

ـنه پوهېږم ! ما خو په ځمکه کې يوازې وطن دوستي وليده. جُوجُو شايد کوم بل ستوري ته تللی وي.

د اخلاقو معلم وويل:

ـتلی شي.

پوپو له اداري ووت.

مدير د فکر د پانې يوه وړه ټوټه خولې ته واچوله. يوه شېبه غلی و ، وروسته يې سر پورته کړ، په غوسه يې وويل:

ـجُوجُو په دې ستوري کې لومړنۍ کس دی چې دروغ وايي، ځکه نو بايد سخته جزا ووينې. دی تر ټولو د ډېر وخت له پاره د غږ په ماشين کې واچوئ. له مکتبه هم اخراج دی.

ناڅاپه عکسونه را په ياد شول، ښه ثبوت و ، د خپل تحقيق د سپينولو له پاره مې اجازه وغوښته، سفينې ته لاړم او له هغه ځايه مې د مکتب اداري ته برقي عکسونه ورولېږل.

خوشاله وم، ځان مې د سترګو په رپ کې ورورساوه، مدير او نورو استادانو دېوال ته کتل.

د تاريخ استاد پر دېوال لاس تېر کړ، خړه کلا راغله. ويې ويل:

ـدا عکس دې له کومه کړ؟

په خوشالۍ مې وويل:

ـد تحقيق په وخت کې مې واخيست.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاد د يوې ماشومې عکس راووست چې په خاورو کې ناسته وه، ببر ويښته يې درلودل او په غاړه يې څو ژېړ پياز راځړېدل.
استاد وويل:
_دا؟
ځواب مې ورکړ:
_د تحقيق په وخت کې مې واخيست.
استاد يوه بل عکس ته اشاره وکړه. په عکس کې زاړه او واړه راټول وو، دوه سپي يې سره جنګول، د سپيو خولې او غاړې په وينو کې سرې وې.
ومې ويل:
_د تحقيق په وخت کې مې واخيست.
بل عکس راغی، کوچني کوچې هلک پرتوګ نه درلود، مچان پرې بوڼېدل.
استاد څو نور عکسونه هم واړول، په يوه کې د دوو ماشومانو په وچه ډوډۍ جنګ و، شاته يې ښځو خوشايي تېل، په بل کې د کلي نايي په خاورو کې د ناست بوډا پر پښه داغونه ايښودل، بل...
مدير وويل:
_بس دی، پوښتنه دې وکړه!
د تاريخ استاد خپل غټ غوږ وګراوه، شنه سترګه يې وځلېده، ورو يې وويل:
_ټول دروغ دي.
په خبره کې يې ورولوېدم.
_تاسو ولې دومره بې باوره ياست؟
مدير چيغه کړه!
_ادب.
غلی شوم.
د تاريخ معلم له مدير نه اجازه وغوښته، ماته يې وکتل، ورو يې ويل:
_زه د انسانانو په حساب درې سوه کاله مخکې ځمکې ته تللی وم، هغه وطن ته لاړم چې ته يې اوس د تګ ادعا لرې. هماغه وخت لا دې خلکو د ختو په کورونو کې ژوند کاوه، در په دره، ورې او بې تعليمه ول، ژوند يې په سخته تېرېده، هېڅ سهولت يې نه درلود. هغه وخت يې هم اور په خوشايو بلاوه، امکان نه لري چې په دريو سوو کلونو کې دې څوک بدل نه شي.
د تاريخ معلم غلی شو، شنه سترګه يې وځلېده، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ رښتيا ووايه، د درې سوو کلونو مخکې عکسونه دې له کومه کړل؟
دا خبره نو د زغملو نه وه. پر دېوال مې لاس تېر کړ، ستا د نيکه عکس مې ورته راووست چې له ټيوټا موټر سره ولاړ و. د تاريخ استاد ته مې وويل:
ـ اوس نو مه وايه چې درې سوه کاله مخکې، موټر هم ول.
د تاريخ استاد عکس ته وکتل، په زوره يې وخندل:
ـ کوټ، کوټ کوټ... د عکس په جوړولو کې جوړه نه لرې.
يو دم يې پر عکس لاس کېښود، جدي څېره يې ونيوله، په زوره يې وويل:
ـ مدير صاحب! د عکس تر شا ډېران او رنګ دېوالونه دي. خاورې، خړ کورونه، په خاورو کې بې پرتوګه ناست خيرن ډنګر ماشومان، سپېره مخونه، پر دېوال سرېښ ګرد ګرد خوشايي... ټول هغه څه دي چې ما درې سوه کاله مخکې ليدلې وو، دا يې بله ګناه. جُوجُو د موټر عکس په درې سوه کاله مخکې عکس کې ګډ کړی دی.
مدير ولاړ شو:
ـ پرېکړه هماغه ده. له مکتبه اخراج او د غرېه ماشين کې اېښودل.
چيغه مې کړه!
ـ نه يې منم!
د ستوري پېژندنې استاد په پښو ودرېد، شنه سترګه يې را واړوله، ورو يې وويل:
ـ اقرار وکړه! له دروغو څه نه جوړېږي.
ومې ويل:
ـ خو تحقيق او عکسونه دواړه رښتيا دي.
د ستورو پېژندنې استاد پر دېوال لاس تېر کړ. عکس راغی. پاک او ښکلې ښارو، د لمر رڼا د هسکو تعميرونو ښيښې ځلولې، تر شنو ونو لاندې پر تور پاک سړک منظم پرېولي موټر روان ول.
استاد وويل:
ـ دا عکس مې څه موده مخکې د ځمکې له يوې برخې واخيست.
بل عکس يې راووست. شنې ونې وې، د سرو او ژېړو ګلانو په مينځ کې څو خوشاله ماشومانو ټال خوړ، له رنګه او جامو پاک او تازه ښکارېدل.
بل عکس راغی. له تورو حجابونو د پېغلو سپين، تازه مخونه راوتلي ول، پر سرو شونډو يې موسکا پرته وه، مکتب ته تلې.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور عکسونه هم بدل شول، په هوا کې د رېل پټلۍ او تور سړکونه، د طیارو او کمپیوټرو د جوړولو کارخانې، په نس ماړه خلک، شنه او پرېوللي ځنګلونه، د خلکو په مینځ کې کرارې هوسۍ... ټول هغه څه و چې زما له عکسونو سره یې فرق درلود.
ومې ویل:
ـتا یوازې اباد ملکونه را اخیستي دي.
استاد وخندل:
ـاه ګرانه! د خوارو انسانانو عکسونه هم راسره شته، خو هغه هم ستا د تحقیق خلاف دي.
استاد خپل لاس پر دېوال تېر کړ، عکس راغی، یوې زړې ښځې یوه ببر سرې لیونې ته په کاشوغه کې خواړه ورکول.
استاد وویل:
ـدا خلک مې په یوه اسیایي غریب هېواد کې پیدا کړل، خو بیا هم ستا د تحقیق تر انسانانو ښه دي، خوار به وي، خو په لیونې پورې پلاستیکي خلطې نه تړي.
یو بل عکس یې راووست:
استاد وویل:
ـدلته یو خوار ړوند بوډا ښکاري، تر سړکه نه شوای تېرېدای، تر څنګ ولاړ سړی یې میلیونر دی، د کیمیاوي سرې کارخانه لري، له خپل موټره ځکه را ښکته شوی چې بوډا تر سړک واړوي.
بل عکس راغی:
ـدلته ګنه ګونه ده، په سلګونو ښوزله خلک د خپل ښار د پاکولو له پاره راوتلي دي. وطن وربانديې ګران دی.
مدیر چیغه کړه!
ـبس دی! نورو دلایلو ته ضرورت نه لیدل کېږي، معلومه شوه چې د ځمکې په ټوله کره کې دومره ساده خلک نشته لکه جُوجُو چې په تحقیق کې لیکلي دي.
استاد پر دېوال لاس تېر کړ، عکسونه ورک شول، ما ته یې وکتل، ورو یې وویل:
ـپه خوارو او غریبو، دواړو کې مې نیمایي عکسونه په مسلمانو هېوادونو کې اخیستي وو.
جُوجُو غلی شو. تو اب ته یې وکتل ویې ویل:
ـد غږد ماشین جزا مې تېره کړه، خو له مکتبه پاتې کېدل راته سخته وه، پلار مې ورغی، مدیر ته یې خواست وکړ چې زوی ته مې یو بل چانس هم ورکړه. جلسه کېناسته، ویې منله، اوس یې له سره په تحقیق پسې رالېږلی یم.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب په خبره کې ور ولوېد:
ـ دلته تحقیق کوې؟
جُوجُو وخندل:
ـ اه ګرانه! بیا مې مه شرموه.
ورک شو.

پای

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر برېښنايي کتابتون

قدرمنو لوستونکو !

تاسو کولای شئ د لراوبر ويبپاڼې په برېښنايي کتابتون کې زيات شمېر ارزښتناک او په زړه پوري آثار په خپل تفريحي وخت کې مطالعه کړئ .

د لراوبر انلاين کتابتون ستاسو لپاره د لاندينيو موضوعګانو اړوند آثار پر ليکه کوي :

- **اسلام او مذهب**
- **ساينس او تخنيک**
- **سپورټ او روغتيا**
- **تاريخ او سياست**
- **هنر او ادبيات**
- **دماشومانو لپاره**
- **بېلابېل آثار**

www.Larawbar.net/library

WWW.LARAWBAR.COM

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library